Akbaba

Gazetelerden: «Haşim Mardin 80 gün hapse mahkûm oldu...»

RÜYAM!..

000501

BEDAVA ABONE ve BEDAVA ROMAN

Akbabanın Yeni Fedakârlıkları

★ Geçen sayımızdaki ilânda bazı cümle ve tertip yanlışları olmuştur özür dileyerek tashih ediyoruz:

1 — Akbabanın, bu sayı ile ikinci cildi de tamam olmuştur. Fiatı (10) liradır.

2 — Akbaba, şimdiye kadar mecmuamızı takip edememiş, yahut kolleksiyon yapamamış okuyucularına aşağıdaki kolaylıkları gösterecektir:

A) Birinci, yahut ikinci cildimizi alanlar, 53 üncü sayıda başlıyan üçüncü cildimize üç aylık bedava abone yazılmış olacaklar ve bedeli (450) kuruş olan üç aylık Akbaba aboneleri adreslerine hediye olarak parasız gönderilecektir.

B) Birinci ve ikinci cildimizi beraber alanlar ise, 53 üncü sayıdan başlıyan üçüncü cildimize altı aylık bedava abone yazılmış olacaklar ve bedeli (900) kuruş olan altı aylık Akbaba abonesi, adreslerine hediye olarak parasız gönderilecektir.

3 — Akbabanın 53 üncü sayısından itibaren yalnız üçüncü cildine abone olanlara, Yusuf Ziya Ortaç'ın fiyatı (150) kuruş olan (Üç Katlı Ev) isimli romanı hediye gönderilecektir.

4 — Yayınevimizin neşretmekte olduğu (Aydabir) mecmuası aboneleri, Akbaba'ya abone olmak istedikleri takdirde, Akbaba'nın (900) kuruş olan altı aylık abone bedeli yerine (800) kuruş, (1800) kuruş olan bir senelik abone bedeli yerine de (1500) kuruş ödiyeceklerdir.

5 — Akbaba abonelerinden (Aydabir) mecmuasına abone olmak istiyenlere de, tenzilât yapılacak ve altı aylık Aydabir abone bedeli olan (600) kuruş yerine (500) kuruş, bir senelik Aydabir abone bedeli olan (1200) kuruş yerine de (1000) kuruş alınacaktır.

Her iki mecmuamıza yeniden abone olacaklara:

Hem akbaba, hem de Aydabir'e yeniden abone olacak sayın okuyucularımıza göstereceğimiz kolaylıklar:

A — Her iki mecmuamıza altışar aylık abone olacak okuyucularımız, Akbaba ve Aydabir'in altışar aylık abone bedeli olan (15) lira yerine yalnız (1250) kuruş göndereceklerdir.

B — Her iki mecmuamıza birer senelik abone olacak okuyucularımız ise, Akbaba ve Aydabir'in birer senelik abone bedeli olan (30) lira yerine yalnız (25) lira göndereceklerdir.

Her iki mecmuamıza birer sene abone olacak okuyucularımıza yaptığımız bu (5) liralık tenzilâttan başka, Yayınevimizin neşriyatından olan Yusuf Ziya Ortaç'ın (Üç katlı Ev) isimli romanı ile, fiyatı (50) kuruş olan (Seba Melikesi Belkis) isimli sinema romanımız da ayrıca hediye olarak gönderilecektir.

Müddet: 15 Nisan 1953 tarihine kadardır.

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:

★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahit Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinçbaş, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:
Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere: Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon
21811

000502

Akbaba

Sayı : 52 — Cilt : 2 — 12 MART 1953 Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

İnönüye Açık Mektup

Paşam,

Sizi azıcık rahatsız ediyorum, galiba! Haddim olmadan bu açık mektubu yazıyorum. Kolayı var: Okumazsınız, olur biter. Fakat siz okusanız da, okumasanız da, ben, bu açık mektubu yine yazacağım. Çünkü söyliyeceklerim var!

Paşam, önce sizi tebrik edeyim: Muvaffak oldunuz! O meşhur inadınızla muarızlarınızı yine yendiniz! İktidar, size baş eğmeğe mecbur oldu. Demokrasiye hizmetlerinizi tanıdı.

Hele, bu aralık pek gözdesiniz. Demokrasimizin bir nevi siyanet meleği kesildiniz. Hükûmet, resmî nutuklariyle bu hizmetinizi övüyor. Öbür partiler de korkudan ses çıkaramıyor. Gazeteler adınızı hayranlıkla anıyor. Halk, boyuna alkışlıyor. İtibarınız nere deyse iktidarınız zamanındakini bile geçecek!

Paşam, kusurumu affedin, bütün bunlara rağmen yine siz demokrat bir devlet adamı olamazsınız! Demokrat bir parti lideri, aslâ! Demokrat bir devlet başkanı: Katiyen!

Neye olamazsınız? Meziyetleriniz mi eksik? Estağfurullah! Bir çok meziyetleriniz olduğu muhakkak! Hizmetleriniz mi kâfi değil? Ona da estağfurullah! Bir çok şerefli hizmetleriniz olduğu inkâr edilemez. Yoksa, hüsnüniyetten mi mahrumsunuz? Tekrar estağfurullah! Böyle kötü bir zanna düşmeden Tanrı hepimizi korusun!

Neye öyle ise? Ne bileyim, paşam, bazı şeyler vardır ki, insan onları yaptıktan sonra, artık öbür türlüsünü yapamaz. 180 dereceden fazla bir inhiraftan sonra bir mesleğe dönülemez. Böyle bir kaide mi var? Belki de yoktur ama, öyledir işte! Meselâ: Dul bir kadınla, evlenen bir zat, onu boşayıp kızını alamaz. Neden? Çünkü, arada yüz seksen dereceden fazla bir inhiraf vardır. Mutlak bir hükümdar, Cumhurbaşkanı seçilemez. Anayasada bir mâni yoksa neye seçilmesin? Çünkü, hükümdarlıkla Cumhurbaşkanlığının arasındaki inhiraf yüz seksen dereceden fazladır. Avcılar kulübü başkanı, hayvanları koruma derneği reisi olamaz. Elinden cinayet çıkan biri, suçu bütün neticeleriyle affedilse de cinayet mahkemesi başkanı olamaz...

Misalleri uzatmıyayım, Size dönüyorum: İktidarınızda... dikkat buyurun, memlekete hizmet etmediniz, demiyorum; ama, anayasanın bütün hürriyetlerini ayaklarınız altına almıştınız! Aksi gibi, anayasada, bunların hiç bir sebeple savsaklanamıyacağını söylemiyordu. Yine aksi gibi üstelik «Millî Şef» ünvanını da takındınızdı. Bu yetişmiyormuş gibi, bir de «Değişmez Başkan» oldunuz. O da yetmedi. Araya bir de 46 seçimleri dedikodusu girdi. Şimdi de yüz seksen dereceden fazla bir inhirafla: Demokrasi kurucusu, demokrasi hâmisi, Demokrat lideri, Demokrat devlet başkanı olamazsınız!

Olursanız kıyamet mi kopar! Hayır! Sizi bilmem, fakat bize mahsus bu acayip dedemokrasiye kimse inanmıyacaktır. Paşam, manevî şerefleri çok seviyorsanız, mevcudunuz üzerinde ciddî bir tasfiye yapın. Geri kalanı yeter de artar bile! Şayet, vicdanınızda sahiden bir demokrasi aşkı seziyorsanız, yapacağınız şey, alelacele bütün siyasî nüfuz ve itibarınızdan soyunarak sadece bir vatandaş olmaktır. Politikaya düşkün olanlar için çok güç şey!.. Adeta imkânsız! Ama, ne çare?

Saygılarımla.

Orhan Seyfi ORHON

PASKALYA YUMURTASI!..

000503

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

ALTINCI FASIL

Hacivat — Anlaşılıyor ki, Karagözüm, seninle ticaret işleri yapamıyacağız!

Karagöz — Yapamayız, Hacivat! Keyfini bozmıyayım diye söylemedim. Şimdiye kadar kaç defa yapayım dedimse olmadı. batırdım!

Hacivat — Neyi batırdın?

Karagöz — Sermayeyi!

Hacivat — Çıkartamadın mı?

Karagöz — Hayır, çıkartamadım!

Hacivat — Desene ki, sen batakçının biriymişsin, Karagöz!

Karagöz — Ağzını topla! Kendi paramı batırdım, kimseye zararım dokunmadı!

Hacivat — Yaptığın ticaret işi hangi cins ticaretti?

Karagöz — İyi cins! Halis İngiliz kanı!

Hacivat — Anladım, anladım, öyleyse niye yapamadın: Dövizsizlikten!

Karagöz — Evet, cevizsizlikten! İşi sonra fındıkçılığa döktüm ama, para etmedi.

Hacivat — Aman, Karagözüm, zihnimi büsbütün karıştırdın! Sen yoksa, Meyvehoşta kuru yemişçilik etmeğe mi kalktın?

Karagöz — Ne Meyvehoşu, ne cevizi, Hacivat, saçmalama!

Hacivat — Ne yaptın öyle ise?

Karagöz — Kahvecilik be!

Hacivat — Ooo, bak, iyi iş!

Karagöz — İyi işti ama, olmadı işte!

Hacivat — Belki de kahveni iyi tanzim edemedin! İşe başlamadan önce, bir dekoratör bulamadın mı?

Karagöz — Hayır, operatör bulamadım, yalnız bir deli doktoru buldum, O da, biraz daha saçmalarsa bağla! dedi.

Hacivat — Kimi?

Karagöz — Seni!

Hacivat — Aman Karagözüm, maksadımı anlatamadım! Yani, demek istiyorum ki, kahveni müşterilerin gözlerine hoş görünecek bir tarzda düzenledin, süsledin mi?

Karagöz — Yapmaz olur muyum? Sildim, süpürdüm, temizledim. Duvarlara da güzel güzel levhalar astım!

Hacivat — Neler astın bakayım, benim, hatırıma gelenleri mi?

Karagöz — Senin hatırına gelenleri nereden bileyim, Hacivat. beğendiklerimi alıp astım!

Hacivat — Orası öyle ama, Karagöz, demek istediğim bu levhaları seçerken daha çok hangi ekole doğru gittin?

Karagöz — Orta okula doğru... Mektep açmadım, Hacivat, kahve yahu!

Hacivat — Of, Karagözüm, anlatamıyorum! Bu levhaların tarzları nedir? Yapanların meslekleri ne?

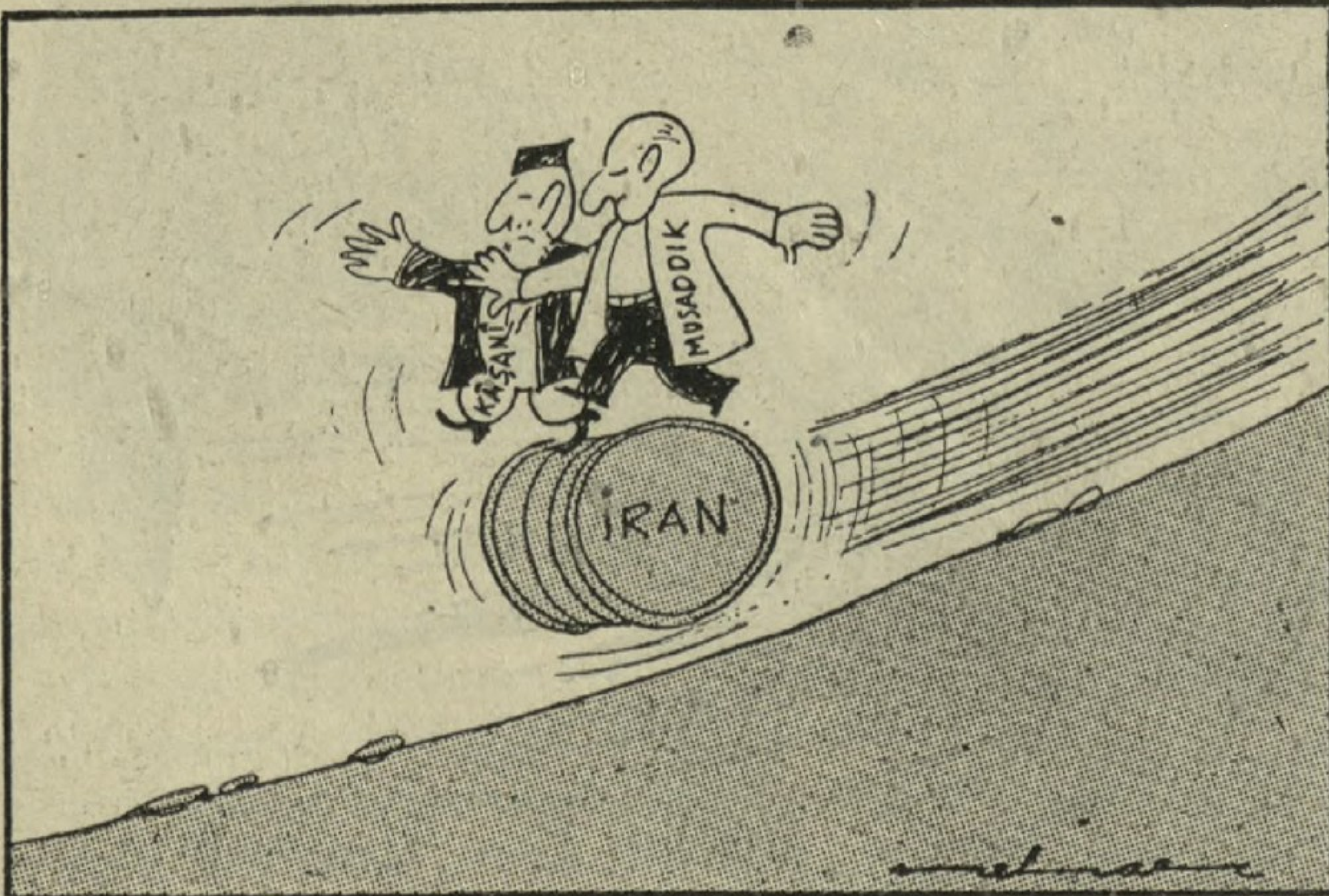
Karagöz — Yapanları nereden tanıyayım, Hacivat? Gittim, parasını verip dükkândan satın aldım!

Hacivat — Tabiî öyle yapacaksın! Fakat, yine her resmin bir tarzı olur! Bari başka türlü anlatmaya çalışayım. Bunların içinde Çallı var mı?

Karagöz — Çalgı yok, içki de yok. Malûm, ikisi bir araya geldi mi cinayet çıkar, neme lâzım! Basbayağı kahve be!

Hacivat — Çalğı demedim ki!

Karagöz — Ya, ne dedin?

İKİ CANBAZ!...

SIĞINAK!...

Hacival — Çallı İbrahim!

Karagöz — Pehlivan mı bu?

Hacivat — Hayır, bizim meşhur nüktedan, zarif ressamımız!

Karagz — Yok, Hacivat!

Hacivat — Avni Lifij?

Karagöz — Fesuphanallah, yok!

Hacivat — Feyhman?

Karagöz — O da ne? Yenir mi, yenmez mi?

Hacivat — Meşhur ressam!

Karagöz — O da yok! Daha böyle ne kadar acaip ad tanırsan: Mernuş, Debrenuş, Kefeştetayyuş, hiç biri yok. Yalnız sen varsın: Kıtmir!

Hacivat — Sus, külhani!

Karagöz — Gevezeliği bırak da anlatayım: Kahve ocağının üstütüne güzel bir (Elkâsibü Habibullah) levhası astım. Onun tam karşısına şu meşhur beyiti koydum:

«Gönül ne kahve ister, ne kahvehane,
Gönül ahbap ister, kahve behane!»

Hacivat — Ha, bunda biraz modernizme kaçmışsın!

Karagöz — Hiç bir yere kaçmadım, sabahtan akşama kadar peykenin üstünde pinekledim!

Hacivat — Mademki duvarlara şiirler asacakmışsın, yeni şairlerinkileri neye asmadın?

Karagöz — Bilmem ki, tanımam ki!

Hacivat — Bana söylesen, seçer seçer verirdim. Meselâ, Orhan Veliden: «Rakı şişesinde balık olsam!»

Karagöz — Ha?

Hacivat — «Rakı şişesinde balık olsam!»

Karagöz — Hatırında tut, bunu meyhane açtığım zaman asarım!

Hacivat — Yahut da Arif Dino'dan: «Dönmez olsun döner kebabı!»

Karagöz — O benim işime gelmez. Konya lokantasına götür! Gevezeliği bırak da anlatayım, dedim. Ne söylüyordum? Sonra efendim onun karşısına da bir, (Sefinei Nuh)! Sefinenin her iki tarafından içindeki sûrenin elifleri kürek biçiminde uzanmış. Ama, pek sanatlı bir şeydi!

Hacivat — Bu da kübik!

Karagöz — Artık, ne dersen de! Daha sonra bunun öte tarafında bir tane de: (Ah, minelaşk!)

000504

He'nin gözlerinden, 950 de Halkçıların gözlerinden aktığı gibi, yaşlar akıyor!

Hacivat — Bu da fütürist!

Karagöz — Ona baktıkça gençliğim hatırıma gelir, içim bir cız ederdi!

Hacivat — Neden, Karagözüm, gençliğinde başından bir sevda mı geçmişti?

Karagöz — (İçini çekerek) Orasını ne sen sor, ne de ben söyleyim! Bundan başka bir de Battal Gazinin devlerle cengi!

Hacivat — Bu da empresyonist!

Karagöz — Pist, mist, diye bir şeyler mırıldanıp durma. Zaten sermayeyi kediye yükletmiştim. Efkârlanıyorum ha!

Hacivat — Üzülme, Karagözüm bunlar olağan şeyler! Demek iyice işi düzenine koymuştun!

Karagöz — Sorar mısın? Sema ver, kahve ocağı, fincanlar, cezveler, tavla, dama tahtası... Hepsi yerinde! Takım taklavat mükemmel!

Hacivat — Peki, neye zarar ettin Karagözüm?

Karagöz — (Tekrar içini çekerek) Ticarete istidadım yok, dedim ya... Ha bizim eski Ticaret Bakanı, ha ben! Bir defa, kendi masrafıma kahve dayanamadı. Günde otuz kahve, Canım sıkıldı mı, sür cezveyi ocağa, gelsin kahve! Sonra, eş dost uğurlu, hayırlı olsuna geliyor. Onlara da birer kahve ikram et!

Hacivat — Aman Karagözüm, ticarette böyle eşe dosta ikram olur mu? Sen, kendini iktidar partisi mi zannettin? Vah, vah, vah, sen yalnız batakçı değil, adamakıllı enayi imişsin!

Karagöz — Ulan ne yapayım, yüzüm tutmuyor!

Hacivat — İşte tam üstüne bastın ya!

Karagöz — Nenin?

Hacivat — Enayiliğin! Enayilik diye zaten buna derler!

Karagöz — (Sakalını sıvazlıyarak) Vay canına, desene, ben çocukluğumdanberi enayimişim!

Hacivat — Nereden anladın?

Karagöz — Vaktiyle, mahalle mektebine giderken, bazan yemiş alırdım, Hacivat. Bir arkadaş gelir, biraz bana da verir misin? Der, yüzüm tutmaz, verirdim. Öbürü gelir, biraz da bana, ona da yüzüm tutmaz, verirdim. Böyle, böyle derken bana bir şey kalmazdı!

Hacivat — Peki, onlar yemiş yerken sen istemez miydin?

Karagöz — İstiyemezdim!

Hacivat — Neye?

Karagöz — Yüzüm tutmazdı!

Hacivat — Nasıl, hakkım yok muymuş?

Karagöz — Hakkın var. Zaten kahveyi de böyle batırdım ya!.. Gelsin veresiye, çiz tahtaya! Gitsin veresiye, çiz tahtaya! Borcu biriken kahveden ayağını kesti.. Yolda bir kaçına rastgelip istedim. Unurlarına dokundu! «Vay, efendim vay! Üç beş kuruş için yol kesiyormuşum!» Ağız dalaşı yapıp darıldık. Selâmı, sabahı kestiğim adamlardan da para istiyemem ya... Onlar da öyle gitti..

Hacivat — Ah, enayi!

Karagöz — (Etrafına bakınarak) kim o?

Hacivat — Hiç, devam et!

Karagöz — Kahveyi kapatıp işsiz kaldık!

Hacivat — Bunca ahbabın var. Gidip bir iş istesen elbette birinden biri bulurdu. İstemedin mi?

Karagöz — Ulan, söyliyeceğim ama, küfret me, inerim tepene!

Hacivat — Etmem, söyle!

Karagöz — Yüzüm tutmadı!

Hacivat — Karagözüm, sakın üstüne alınma: Vay, gidi enayi vay! Vay gidi, aptal vay!

Karagöz — Bana değil değil mi?

Hacivat — Ne münasebet?

Karagöz — Behey sersem, senin benden kalır yerin olsa, tutar da benimle ticaret işleri yapmaya kalkar mıydın? Benim elimden böyle şeyler gelir mi ?Bulaçaksan, başka türlü bir iş bul!

Hacivat — Şimdi ben de kani oldum, Karagöz, bize başka türlü bir iş lâzım! Dur, hele bir düşüneyim!

— Altıncı kısmın sonu —

Nevruziye

— Sayın Menderes'e —

Yine kış baskın edip âlemi tâlan etti,
Yine karlar saçarak kendini Sultan etti!

Bitti yaz mevsiminin eski demokrat rejimi,
Karakış emrini şiddetle hükümran etti ,

Kapılar, pencereler hepsi kapansın, diyerek
Bora damlarda trampet çalıp îlân etti!

Emrinin aksini icraya cesaret edeni
Öyle titretti ki, bin kerre peşîman etti!

Oldu tek partili bir devre değişmez Başkan,
Almadan kimselerin re'yini ferman etti!

Sâde bizler değiliz emrine kurtlar, kuşlar,
Baş eğip, kendine Millî Şefi hayran etti!

Düştü gündüz güneşin kiymeti tahtessıfıra,
Gece mehtabı fakat nûr-u dirahşan etti!

Diktirip yollara kardan yapılan heykelini,
Şöhret-ü şanını dilden dile destan etti!

Zemherir öfkelenip şöyle bir ıslık çaldı,
Dereler coştu, nehirler taşıp isyan etti!

Ne ucuzluktan eser kaldı, ne bolluktan eser,
Muhtekirler fukara halkı perişan etti!

Menderes, baktı ki git git karışıklık büyüyor,
Düşünüp memleketin derdine derman etti!

Yaydı etrafına bir tatlı muhabbet havası,
Karakış kâir iken tuttu müsülman etti!

Buldu her güçlüğe vaktinde mukabil tedbir,
Her ne ettiyse, evet, Başbakan Adnan etti!

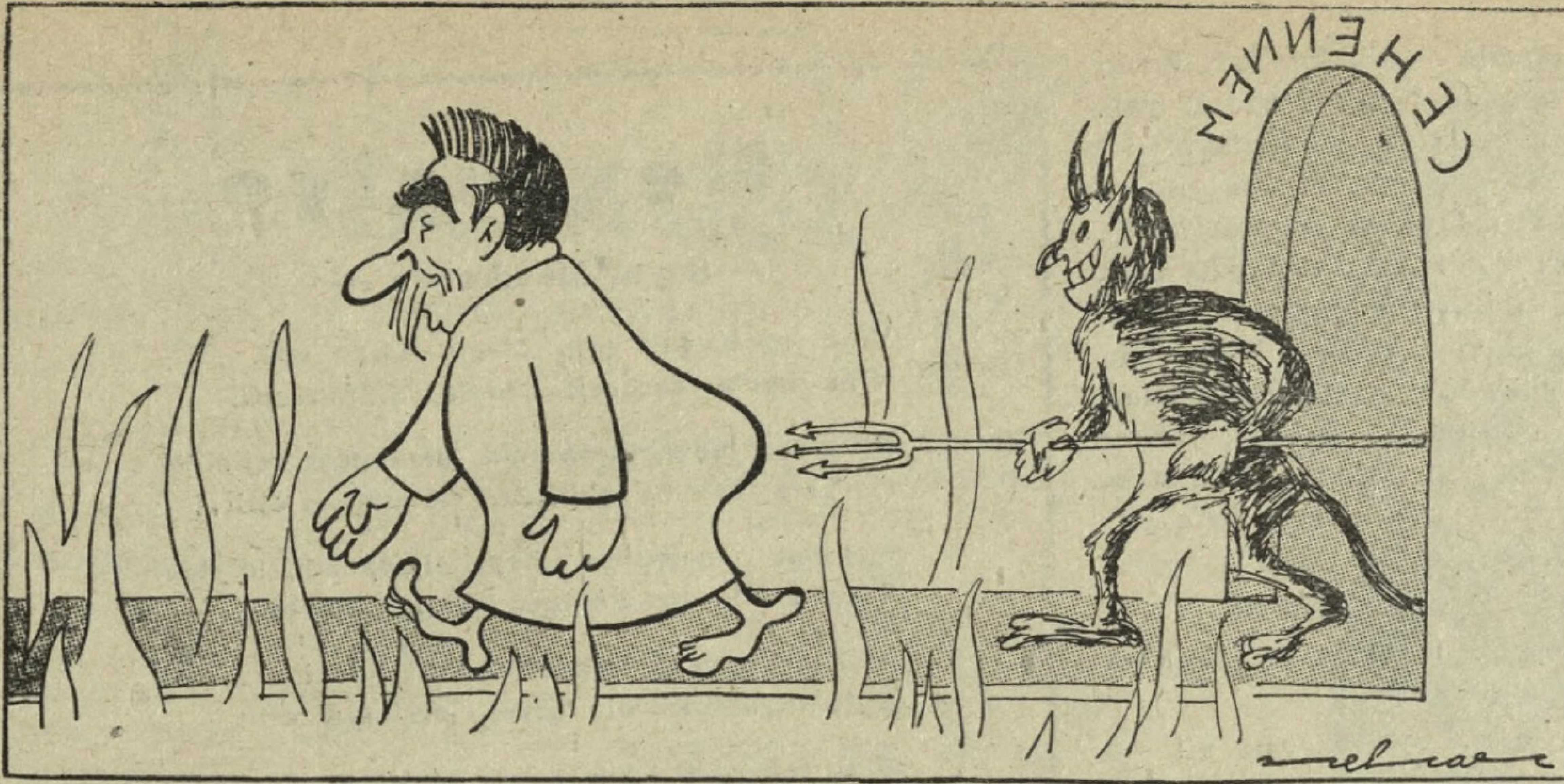
Böyle gitmezdi bu iş, Fiske, şükür mart geldi,
Bize Nevruzunu Tanrım, yine ihsan etti!

FİSKE

Edi ile Büdü...

000505

— Aaal!.. Bizim komünist cennetinden farkı yokmuş!...

DELİLİĞE DAİR!

Doğan Nadi, meşhur millet vekillerimizden «Ş. M.» ye:

— Üstad, dedi, senin için kabineye giriyor diyorlar, doğru mu?..

Bay Ş. M., bir gözünü kaydırarak homurdandı:

— Yoook, artık o kadar da deli değiliz!

Doğan Nadi, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak gülmeğe başladı:

— Allah Allah... Tuhaf şey. Amma tesadüf ha!..

Ş. M. merak etmişti:

— Ne söylüyorsun yahu, dedi, açık konuş, anlıyalım..

Doğan, hâlâ devam eden kahkahalarla:

— Dün, dedi, Adnan Menderes'e sormuştum. O da tıpkı senin gibi cevap vermişti de!.

Çocuk hırsızları çoğalıyor
(Gazeteler)

— Hırsızlık yapmışsın, doğru mu?

— Amma yaptınız hâkim bey, yaşıma bakın, ben hiç öyle çocukluk yapar mıyım?!...

HAYVANATLAR!

İbnül Emin Mahmut Ke- Kemal'in jübilesinden henüz çıkmışlardı. Üstad, sırtında Osmanlı İmparatorluğu ile yaşıt kürkü, başında şapka inkılâbiyle yaşit şapkası, yanında dostları ve hayranları, yürüyordu.

Söz arasında, profesör Mükrimin Halil:

— Ah üstad, dedi, neredeyse konuşamaz hale geleceğiz.

İbnül Emin öfkeli öfkeli sordu:

— Neden?..

— Efendim, lisan bilgisi kalmadı kimsede... «Malûmatlar» diyorlar.. «Malûmatlar»!..

Üstad, zarif bir tebessümle bıyık altından güldü:

— Elbet derler... Baksana, «hayvanatlar» ne kadar çoğaldı!...

Amerikanın keşfi...

Avrupanın keşfi!...

İstanbul Notları

Kaz Tugayı

Geçenlerde Şehir Tiyatrosuna gittim. Meğer, meşhur:

Hele var ki bir tablo
Görse şaşar Anibal;
Ördeklerden bir filo,
Bir de kazdan Amiral!

diye biten manzumenin şairi, üstad Fazıl Ahmet Aykaç, oraya umumî kâtip olmamış mı? Neden üstadı bu manzumesiyle zikrediyorum bilseniz... Hayır hayır, maksadım terbiyesizce îmalarda bulunmak değil! Bil'akis, üstadın askerî dehasına inandığım için o mısraları hürmetle yâdediyorum. Tiyatro bahsi bir tarafa, lâkin, Fazıl Ahmedin ileriyi görüş derecesi hakkında şu kıt'ası kadar hiçbir şey vesika olamaz. Anlatayım da bakın: Malezya'daki İngiliz kuvvetleri komutanı, bir müdafaa projesini tasdik etmiş ve orada hemen bir kaz tugayı teşkiline girişilmiş. Yeniden hizmete bir sürü kaz alınıyormuş. Bunu hayalimden uydurmuyorum. A. P. ajansının 28 şubat tarihli bir telgrafından naklediyorum. Nisanda olmadığımıza göre, şaka fiîlân değildir. Zaten sebep de pek ciddî... Şairin imâ ettiği gibi, vaktiyle Roma, Kartaca'lıların istilâsından, gece başlıyacak hücum gürültüleriyle feryada koyulan kazlar vasıtasiyle uyana-

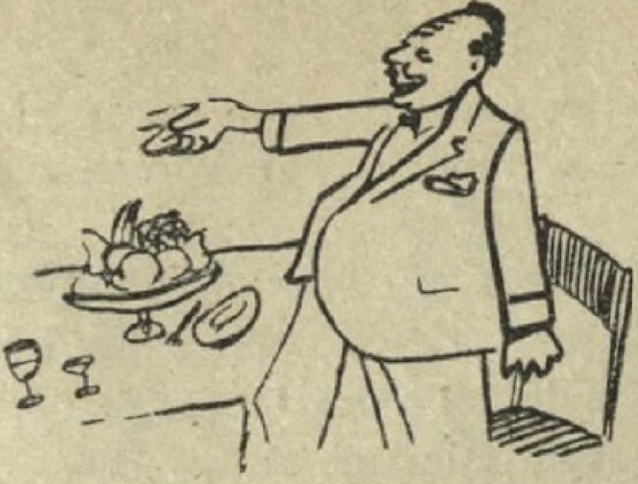
rak kurtulmuş. Yani, Roma, hayatını bir kaza borçlu... Her ne kadar Mehmet Akif:

Tarihi tekerrür diye tarif ediyorlar,
Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi?

demişse de, işte hem ibret alındığının, hem de tekerrür ettiğinin misâli! İngiliz ordusuna alınacak kazlar, kasabanın etrafında ve bir çavuş komutasında devriye gezerek kızılların hücumundan herkesi haberdar edeceklermiş. Bu, ayni zamanda, kızılların kazları bile kandıramıyacaklarına delil diye gösterilecek bir hâdisedir!

Kaz tugayında rütbeler ne gibi bir sıra ve silsile takibedecek, bilemiyoruz. Ama herhalde komutanları çavuş olacağına nazaran, öyle Amirallik, Generallik gibi yüksek rütbelere tesadüf edilmiyecektir. Aşağı derecelerin sahiplerini topyekûn mahkûm eden böyle bir dağıtma

000506

hiçbir mizah muharriri razı olamaz. Herhalde iş bununla da kalmıyacak, tahminimize göre, diğer gürültücü kümes hayvanları da yurtseverlikte geri kalmadıklarını isbata çalışacaklardır. Bizim askerî dehası olan şairimiz bu hususta gayrete gelirse, vaktiyle bir teşbih diye ortaya attığı nüktelerin kırk yıl sonra müthiş bir gerçek şeklinde karşısına çıkmasındaki gurur payını daha da genişletmiş olur...

DEMEÇ NÜMUNELERİ

Yabancı memleketlerden gelenlerin yaptıkları basın toplantılarında neler söylediklerine dikkat ediyor musunuz? Tabii mühim adamlardan bahsediyorum. Ben dikkat ettim ve bir yıllık bir iktisattan sonra bizden dışarı gidecek olanlara kolaylık teşkil etsin diye hazır demeç nümuneleri biriktirdim. Bunlardan birkaçını ucuz fiyatlarla ilgililere devretmeğe hazırım. Amerikalı milyonerzadeler kadın komisyonculuğu yapıyorlarmış. Bizim lâf komisyonculuğu yapmamız, lâkırdı satarak insaflı tarafından komisyon almamız neden ayıp olsun? Geçineceğiz biz de elbet... Şimdilik birkaç eşantiyon takdim ediyorum:

— İtalyada ceza mahkemesi, sinemalarda öpüşmenin suç olmadığına karar vermiş...
— Bizim Ceza Kanunumuz da İtalyancadan çevrilmiştir değil mi?!...

Bakanlara mahsustur:

(Herhangi bir bakan, dış memleketlerden herhangi birinde, yaptığı bir basın toplantısında veya kendisine sorulan her hangi bir suale cevap olarak aşağıdaki reçeteyi yutturabilir. Bu suretle kimseye zararı dokunmadan, fayda temin etmese bile vaziyeti idare etmiş olur:)

Son zamanların hâdiselerindeki inkişaflar memleketlerimiz arasındaki tarihî ve an'anevî kardeşlik bağlarına bir kördüğüm daha atmıştır. Ötedenberi özlediğim sevimli şehrinize gelmek zaten bu yıl programımda mevcuttu. Memleketinizin çok değerli ileri gelenleriyle (bakanı veya müsteşarı, yahut temsilcisiyle) tanışmaktan şahsen duyduğum zevk yanında kardeş halk tabakalarının iş ve menfaat birliği yolunda yapacakları yakınlaşmayla bir kat daha artacaktır.

Umum müdürlere mahsustur:

(Her umum müdür için bir inceleme seyahati mukadder olduğuna göre, buna bir resmî vazife süsü vermek, hikmet-i hükûmet icabındandır. Aşağıdaki demeç reçetesinde bu nokta bilhassa göz önünde tutulmuştur:)

Aranızda bulunduğumuz bu kısa zaman zarfında, memleketimizin iktisadî inkişafnıa ne derece faydalı olabileceğinizi bütün belâgatiyle anlamış bulunuyoruz. Yapacağımız işbirliği hem sizler için, hem bizler için hayatî ehemmiyeti haizdir. Ötedenberi güzel memleketinizi ziyaret etmek arzusunu besliyorduk. Böyle güzel bir vesileyle vukua gelen ziyaretimizde bize karşı gösterilen sıcak ve candan alâkaya bilhassa teşekkür ederiz. Buradan ayrılırken maddî ve mânevi hatıralar götürmekten bahtiyarlık duyacağım (Hernekadar bu sözler, nutkun evvelce hazırlanmış olduğunu açığa çıkarırsa da, heyet başkanına, karşısındakileri mahcup vaziyette bırakarak ,o dakikaya kadar verilmemişse, değerli maddî hediyeler de temine yarar).

Sporcular için:

Bir müddettenberi centilmence temaslarla birbirine yaklaşan sporcularımız iki dost memleket arasında en samimî ve sportmence kardeşlik bağları sağlamaktadır. Bize karşı gösterdiğiniz misafirperverliğin maç neticelerine tesir edeceğini tabiî ummuyoruz. Lâkin çarşı pazarda bu yakınlığın eserleriyle her dakika karşılaşmak bizi bir kat daha sevindirmiştir. Yaşasın dost memleket sporcuları, yaşasın genç kızları ve satıcıları!

— İstanbul Muhabiri —

YAZISIZI..

000507

Yazan : BÜLENT ORAN

Çizen : TURHAN SELÇUK

Bu işe o kafasızın yüzünden burnumu soktum. Halbuki bahriyeye ve bahriyelilere karşı sonsuz bir hürmet beslerdim. Keseleri düğümlü nice piyade eri varken gidip bu deniz kurtlarının paracıklarına göz dikmek hiç de akıl kâri değildi. Fakat dedim, ya bütün kabahat kılavuzluğumu yapan arkadaşımdaydı. Şu karga kılıklı arkadaşımda...

Yorgunluğumu hafifletmek için kahvede tek gözümle hafif bir uyku çekmeğe çalışırken, o, masanın mermerine Salih Ustayı «Höst be ayı!» dedirtecek bir yumruk atarak:

— Böyle inek gibi geviş getirmekle sökmez, dedi, biraz çalışmalı, Mangıra ihtiyacım var.

— Kimin yok ki, dedim.

— Öyleyse ne duruyoruz, çıkıp bir işler becerelim.

— Nerde?

— Nerdesi var mı ulan? Bugün cumartesi, hem de ayın ilk haftası... Bu kadar söylüyorum da hâlâ çakozlamıyorsun değil mi?

Kendinin bir at sineğinden daha az olan zekâsına bakmadan benim kafam ve beynim hakkında hiç de hayırlı sayılmayacak bir takım münasebetsiz ithamlarda bulunarak sözlerini:

— Nato kafa, nato mermer, diye tamamladı ve dediklerini isbat etmek istercesine de masaya bir yumruk daha salladı.

Kahvedeki son sağlam masanın başına geçerek!...

Adeliydi. Savurduğu her önemli palavranın sonunda cümlesini noktalamak kabilinden yakınında bulunan herhangi bir şeye yumruk atmak ihtiyacını duyardı. Tecrübesiyle dostumun bu acayip âdetini iyice öğrenmiş olan Salih Usta, konuşmanın bitmesine doğru ateşli hatibin ense köküne dikilip, masaya ilk darbe iner inmez.

— Bana bak sersem tavuk diye bağırdı. Ya bu huyundan vazgeç, ya da palamarları topla git... Kahveye dadandın dadanalı kırılmadık masa bırakmadın.

Fakat dostum, kahvecinin sözlerini samimiyet ve dostluk eseri saydığından en ufak bir alınma eseri dahi göstermeden:

— Kızma be abi, cevabını verdi, kırılan masa olsun. Ben yalnız kalb kırmaktan korkarım.

Büyük bir pişkinlikle de kahvedeki son sağlam masanın başına geçerek:

— Ey cemaati müslimin, diye konuştu, içinizde bana ödünç olarak bir saat zinciri verebilecek hayır sahibi var mı?

Onun lûgatçesinde ödünç kelimesinin bir şeyin geri verilmemek üzere alınması mânasına geldiğini bilen müşteriler bu teklife yanaşmadılar. Bunun üzerine:

— Demek, diye devam etti, sizler başı darda olan bir vatandaşınıza değeri iki çeyreklik bir zincir parçasını bile emanet etmekten korkuyorsunuz. Doğrusu zamanımızda insanlıktan eser kalmamış. Benim gibi bu toprakları ve sizleri korumak için 36 ay askerlik yapan hamiyetli bir fedakâra....

Onun bu çeşit ezberlenmiş lâflarına alışmış olanlar:

— Biz de askerlik yaptık, dediler, hem de ne velense çaldık, ne de tavladaki arpaları sattık.

Dostum vatanî yolun da çıkmaza girdiğini görünce, yıllardan beri son koz olarak kullandığı bir türlü ölmek bilmez ağır hasta annesinden dem vurdu, oldum olası aç karnına titreşerek ekmek bekleyen küçük kardeşlerinden bahsetti, haciz memurları ile tabancasıyla yolunu kesen bakkalların sayılarını bildirdi, fakat yine kâr etmedi.

Nihayet bir sürü yeminlerle, dokuz kişiyi ağır şekilde yaralayıp, dört kabadayıyı da eşek cennetine yollamak gibi şerefli bir mazisi olan kıymetli sustalısını rehin bırakarak istediği zinciri aldı. Sonra bana dönerek:

— Hadi bakalım sümbülzade, dedi, pineklemeyi bırak da gidip biraz çalışalım. Allah tembel kulunu sevmez.

Kendimizi Allaha sevdirmek gibi ruhanî bir gayeyle yola düzüldük.

— İnsanda, dedi, tombalalık bir istakoz yahut üç dört çukulata alacak sermaye kalmadı mı yapacağı en kolay iş zincir çektirmektir. Ama zincir deyip de geçme ha... Ustası olmadın mı içeriye gittiğinin resmidir. Şu Kasımpaşada benim üstüme zincirci çıkarsa eşeğim diye anırırım. Vaktile bir Köstebek Rüstem vardı... Allah rahmet eylesin onu da temizlediler, şimdi rakipsizim. Benim kıvırdığım zincirin ortasını bulacak adam pek çıkmaz. İnanır mısın bazan kendim bile şaşırıyorum.

Bana, zincirciliğin esasları ve incelikleri hakkında dersler vererek bahriyelilerin geçit yeri olan Tatlıcı Bahtiyarın köşesine kadar geldik. Göz kırparak hafif bir sesle:

— Şu çaylakları görüyor musun, diye mırıldandı, ben denizaltıcılardan mekteplişine kadar bütün donanmanın parasını yemiş bir adamım. Kazandıklarımı tutsaydım şimdi bir apartıman diktirirdim. Bak şimdi onların harçlıklarını, hamam paralarını, kısacası üzerlerinde mangıra taallûk eden neleri varsa hepsini nasıl sökeceğim. Yalnız dediğim gibi ha, bütün iş sende... Ben parayı topladım mı, sen zincirin ortasını bulup beni yutacaksın. Bu arada da aynasızları dikizlemeyi unutma...

Mesleğinin tekerlemelerini iyi bildiğinden çok geçmeden etrafımızda para kazanmak isteyen bir sürü açıkgöz toplandı. Bir çöpçü onbaşısı ile iki ne idüğü belirsiz serseriden başka diğerleri hep bahriyeliydi. Bedava tecrübelerde dostumun yılanvari çöreklediği zincirin ortasını kolaylıkla buluyorlardı. Hele içlerinde, annesinden gelecek paraya karşılık borç isteyen bir açıkgöz vardı ki, büyük bir ciddiyetle, eğer her seferinde ortasını bulamazsa bu işe karşılık bütün servetini, hattâ kellesini bile koyacağını iddia ediyordu. Üç tecrübede de muvaffakiyet kazanan bir başkası ise bu çocuk oyuncağı oyunu gözleri bağlı kazanacağı fikrindeydi. Çöpçü onbaşısı ise insanî bir düşünceyle dostuma:

— Vazgeç hemşeri, diyordu, bu sakat işden çok gaybedersun.

Seyirciler kıvamına gelince keseler de çıkmakta gecikmedi. Hepsi bedavadan para kazanmak fırsatını kaçırmamak gayesiyle zincirin ortasına parmak basmak için itişip kakışmaya başladılar. Fakat nedense bütün açıkgözlüklerine rağmen arkadaşım: «Haydi beyler, aley hop.» diyerek zinciri çektiğinde zavallıların parmakları boşta kalıyordu. Sonra bir parmak da ben başarak arkadaşımın kazandığı paraları yutuyordum. Dostum, okul temsillerinde tek gözüyle salondaki ana babasını süzerek oynayan amatör aktörler gibi bir yandan kızmış adam rolü yapıyor, bir yandan da bizleri kolluyordu. Ben paraları aldıkça:

— Hay Allah kahretsin be, diyordu. Bir elinle al, öbür elinle ver. Bak arkadaş sen şu oyunu bırak biraz.

Ben de diklenerek:

— Nedenmiş bakalım, diye çıkışıyordum. Neden bırakacakmışım? Bu işte kazanmak da var kaybetmek de...

Kuyruk acılı bahriyeliler:

— Elbet oynayacak, diye lâfa karışıyorlardı. Kazanınca iyi de, kaybedince fena değil mi?

Ahlar, vahlar, aksilikler ve kör olası

– Ben bütün donanmanın parasını yemiş adamım!...

000508

İstanbul Yıldızları

NANA

Onu Akbaba okuyuclularına takdim etmek için aramadığım yer kalmadı. Fakat nerede gördümse daima yanında ayni jandarma vardı: Annesi... Nihayet, Kordon blö'de, iki numara arasında yakaladım. Ayaküstü mülâkata başladık.

— Aman çabuk olun, diyordu şimdi annem çıkagelir. Ne soracaksanız sorun...

— Hangi mevsimi seversiniz Nana?

— Yaz mevsimini... Soyunmak imkânı vardır... Plâja bayılırım...

— Hayatta en çok istediğin şey nedir?

— Bir çıplaklar cemiyeti kurmak...

Gözlerini bayıltarak derin derin iç çekti... Sordum:

— İstiyen olur mu?

— Size sorarım, güzel bir insanı çıplak görmek istemez misiniz? Tabiatın kucağında yaşamaktan güzel ne var, Allahın yarattığı gibi... Ama yalnız plâjda bunu tatbik edebiliyoruz. Yoksa hep esvaplı, maskeli gezmeğe, yaşamağa mecburuz. Politikacılar gibi...

— En hoşunuza giden şey?

— Dans!...

— Başka?

— Şans!...

— Yok mu?

— Çoook!..

— Daha başka?

Nana kafiyeyi bulmuştu. Her tarafı fıkırdıyarak beyaz dişlerini gösterdi:

— Reverans!...

Ve zarif bir reveransla gitmeğe hazırlanırken bana sordu:

— Ya sizin en hoşunuza giden şey nedir?

Samimiyetle cevap verdim:

— Avans!...

Gözleri **parladı:**

— **Alırsan yine gel,** emi?

— Baş üstüne... Ama, siz söyleyin bana: Başka nelerden hoşlanırsınız?

— Gıdıklanmaktan...

— Sebeb?...

— Gülmek için... Baksana, herkes somurtuyor burada...

Ay — Bir şikâyetin mi var, komşu?..

Dünya — Evet, başım dönüyor!...

— En çok ne okursunuz?

— Aşk mektubu!

— Kısa saç mı seversiniz, uzun saçı mı?...

— Saçın da, eteğin de, hattâ sualin de kısasını!...

Derken, âdeta bir mucize oldu: Vücudunu saran ince tül eridi, aktı, uçtu... Meğer numarasına sıra gelmiş, üstüne projektör tutmuşlar.

O, alkışlar arasında vücudunu titretirken ben de titreye titreye matbaanın yolunu tuttum!

KUMKUMA

□

şeytanlarla açıkgözlerin paralarını ceplerimize indirmeğe devam ediyorduk. Bozuk paraların ağırlığı kemersiz pantalonumu olanca kuvvetiyle aşağıya çektiğinden bir elimle belimi tutmağa mecbur kalıyordum. Tam zincirciliğin milyonerliğe yükselmek için en iyi çalışma yolu olduğuna aklım yatarken, onbaşı işaretli kolunu kendinden yarım metre ötede tutarak yürüyen bir kabadayı yanımıza geldi. Daha ilk partiden sonra bu işlerden epi kazık yemiş olan bir adam tavrıyla:

— Bu herif tavcı olacak, dedi, kazandığına bakmayın dümendir hep.

Bu dümen kelimesinin altında hatırı sayılır bir felâketin gizlendiğini sezen dostum, soğuk kanlılığını kaybetmemeğe çalışarak:

— Dümen gemilerde olur başçavuş, diye işi alaya vurmağa çalıştı. Burası kara... İnsan hiç bilerekten kaybeder mi?

— Bil'erekten kaybetmez ama, şunlara bir bakın hele, şu sümsürükte, işin içinde bir kurt yeniği olmadan, kendi başına kumarda kazanacak surat var mı?

Bütün gözler beni gülümseyerek süzdüler. İzzeti nefis v.s. ye pek kulak asmamama rağmen o tahkir nedense ciğerimin ortalık yerine dokunuverdi.

— Arkadaş, dedim, sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Onbaşı:

— Mahallebi çocuğunun birisin, cevabını verdi, bunu bilmeyecek ne var?

Bu lâf da en aşağı sümsürük kelimesi kadar kanıma dokunmuştu. Hani bu işi bir dâva haline getirmeyi pek isterdim ama herifler hayli kalabalıktı. Vaktile, ortaklaşa postal ticareti yaptığım askerlik şubesi erlerinden ticarî bir anlaşmazlıktan ötürü yediğim palaska ziyafetinin lezzeti henüz silinmediği için ihtiyatlı davranarak:

— Yüzbaşın kim senin ahbap, dedim?

— Kimse kim, senin üstüne vazife mi?

— Onu bir gün anlarsın.

... Haticeyi görmek üzere rejinin yolunu tuttum!...

— Pek merak ediyorsan söyleyim. Sarı çizmeli Palamut Mehmet.

Durumun benim için gittikçe ciddiyet kesbetmesine rağmen, seyirciler, bu soğuk cevapta sanki gülecek bir şey varmışcasına kahkahayı bastılar. Arkadaşım, emanet zincirini toplayarak:

— Böyle şapşallar için çeneni yorma başçavuş, dedi, bak herif daha pantalonunu bağlamasını bilmiyor. Eliyle tutmasa düşüverecek. Kumarı zaten hep enayilerle aşkta kaybedenler kazanır. Şu surata dikkat edin bir kere, dünyada bu herife yüz verecek bir kadın çıkmıyacağına göre biz de burada taş çatlasa metlik kazanamayız. İyisi mi çekip gidelim.

Bu mâkûl teklif karşısında bilhassa para kaybedenler yenip yutulmayacak, yutulsa bile hazmedilemiyecek lâflar sarfederek ayrıldılar. Dostum bana küfürler savurarak uzaklaştı.

Adam akıllı kızmıştım. Aynayı çıkararak yüzüme baktım. Hiç de fena değildi. Rejideki Hatice bu surata tutulduğu için mi fıstık üzüm taşımıştı. Sonra aldığı tütünler, çakılar, tesbihler...

Onları düşündükçe arkadaşım dahil hepsine belâlar okuyup bir yandan da pantalonumu tutarak oradan uzaklaştım. O hakartlerden sonra, alın teriyle kazandığım bu paraları bölüşecek kadar enayi değildim. Dostumla buluşacağımız kahveye gideceğim yerde.

— İtoğlu it, eğer aşkta kazanıyorsa kumarda kaybetsin, diyerek Haticeyi görmek üzere rejinin yolunu tuttum.

000509

Kadınların zayıf tarafları!...

Akademi

Güzel Sanatlar Akademisi balosu geçen salı gecesi Taksim gazinosunda verildi. Gazino salonu, eksotik ağaçlarla vahşi bir güzellik almıştı: Yarı çıplak Havva kızlariyle Âdem oğullarına bakılırsa, Serendip adası diyebiliriz.

Balo, maskeliydi. Fakat, D. P. Başkanı Necmi Ateş gibi politikacılar maskesiz gelmiştiler!

Yalnız, dans, müzik, içki değil, naz, niyaz, nükte de vardı bu baloda...

★ Akademi müdürü heykeltraş Nejat, yakaladığı genç bir bayanı, yarım saattir perdah ediyordu. Nihayet, kadıncağızın hafif bir bayğınlıkla sallanmaya başladığını gören Çallı İbrahim koştu:

— Üstad, insaf, insaf, dedi... Senin traşına mermerler bile da yanmıyor, bu taze kızcağız nasıl dayansın?.

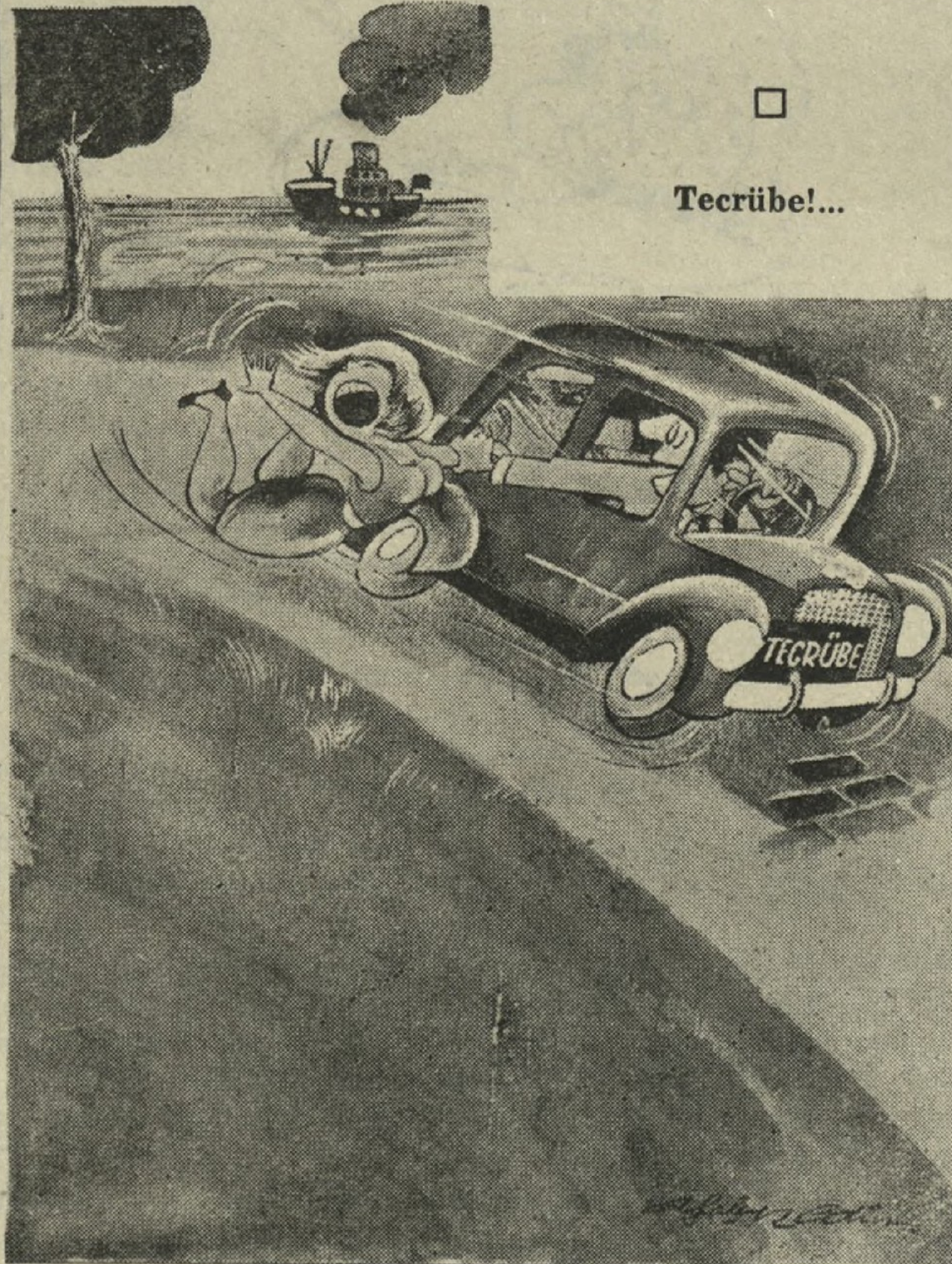
★ Ötede, genç bir ressam, Adalet Cimcoz, nam-ı diğer Fitne - Fücûr'u fındık yağmuruna tutmuştu. Cimcoz, şıldır şıldır ve fıldır fıldır gözlerini delikanlının üstünde koşturarak:

— Ayol, dedi, sen onları bana değil, fındıkçılara at...

Delikanlı aynı şaka diliyle cevap verdi:

— Hayır sayın Fitne, ben şeytan taşlıyorum!

Saçı uzun — Kocacığım... Bildir şu terbiyesize

Tecrübe!...

VIZ G

Hiddetle hançerleşen kaşlar bana vız gelir,
Kızanlar çoğaldıkça kalemime hız gelir!

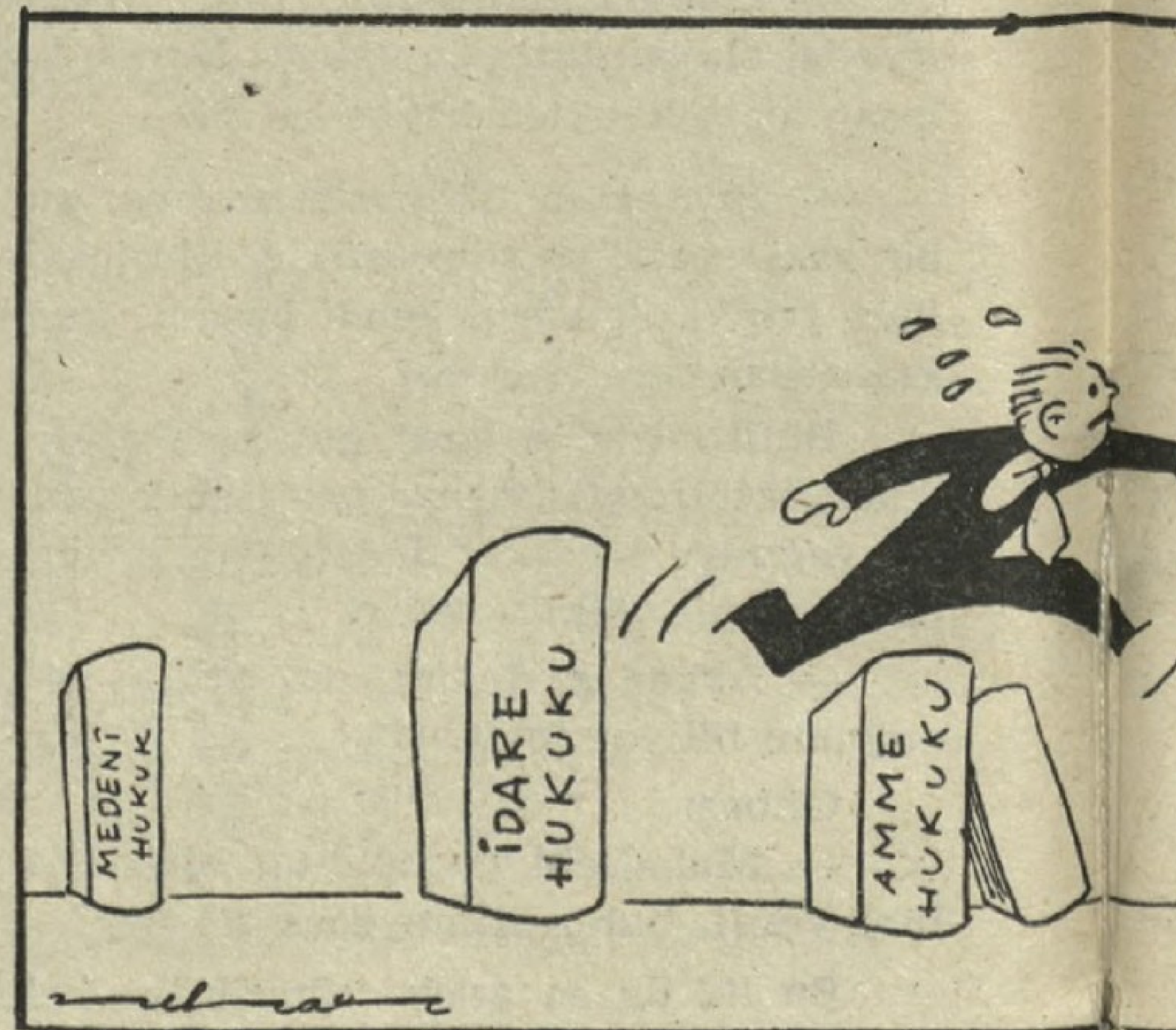
Ne zaman konuşurken görsem Hasan Sakayı
Aklıma bir köpürmüş Rizeli vâız gelir!

Yanılıp paviyona girse bay Sait Bilgiç
Bir bardak su, diyince, bir çanak kımız gelir!

Mer
Der

Öyl
Gûy

Raz
Biz

Üniversiteli — Galiba bu ma

000510

...iyesize haddini... Beni buraya kadar takip etti!...

Balosunda

★ İriyarı bir adam, başında beyaz bir takke, önünde beyaz bir önlük, elinde kepçe, aşçıbaşı rolüne çıkmıştı.

Ressam Şeref Akdik hayretle sordu:

– Sen ne diye geldin buraya?

Aşçıbaşı, yayvan yayvan güldü:

— Mercimeği fırına vermege!.

★ Sabaha karşı erkekler arasında yapılan güzellik müsabakası çok çekişmeli oldu. Dağılan reyler, nihayet altıncı turda iki kişi üstünde toplanmıştı: Profesör Mükrimin Halil ile Cemal Tollu...

Hakem heyeti, birini diğerine tercih edemediği için, her iki üstad da 1953 güzellik kralı ilân edilmiştir.

Şeytançekiçi

İSBA TETSİN

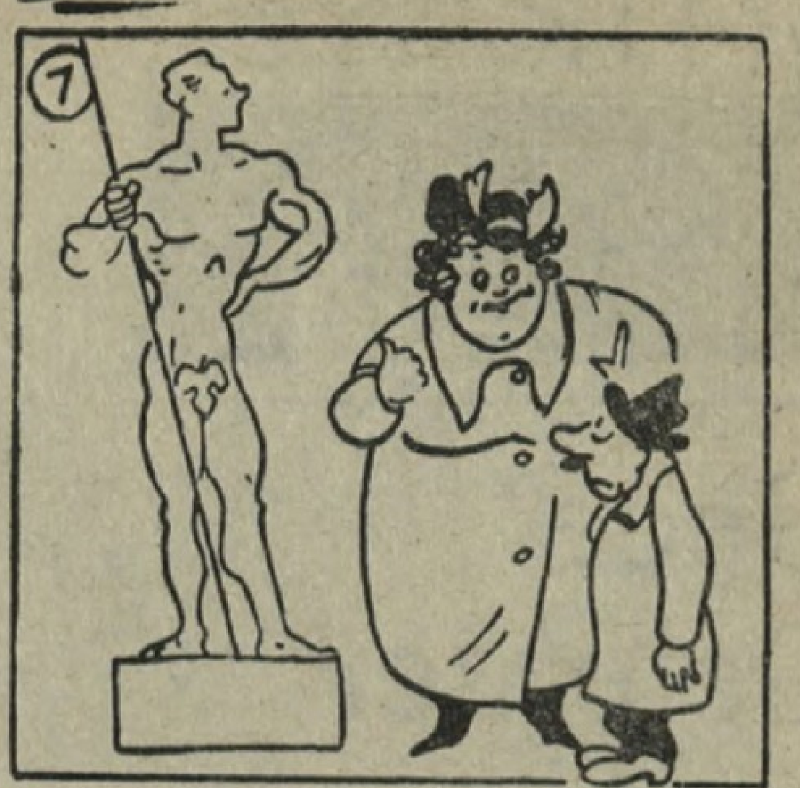
Dr. Saip Geç geldi, gazeteye şöyle bir ilân verdi:

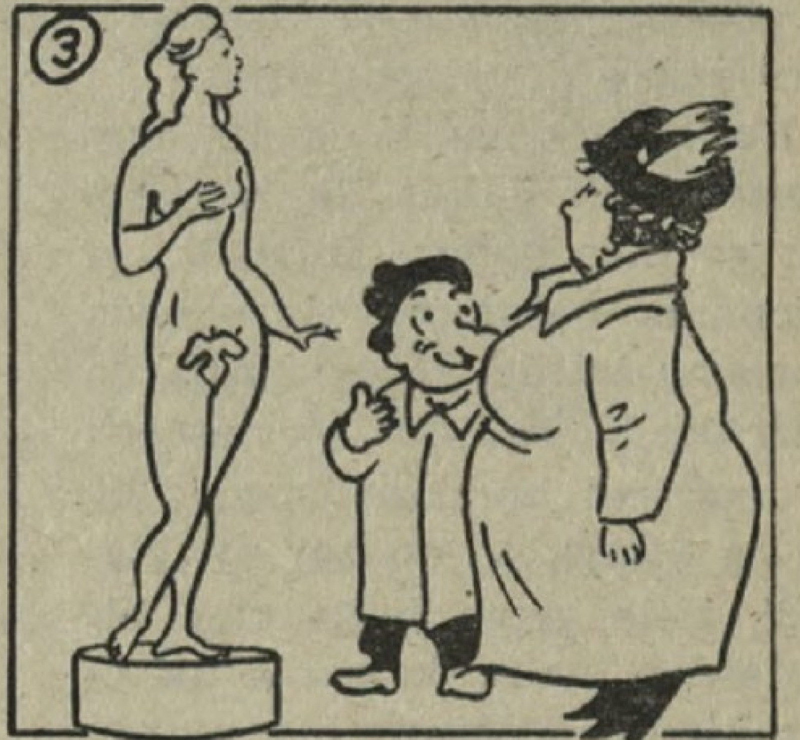
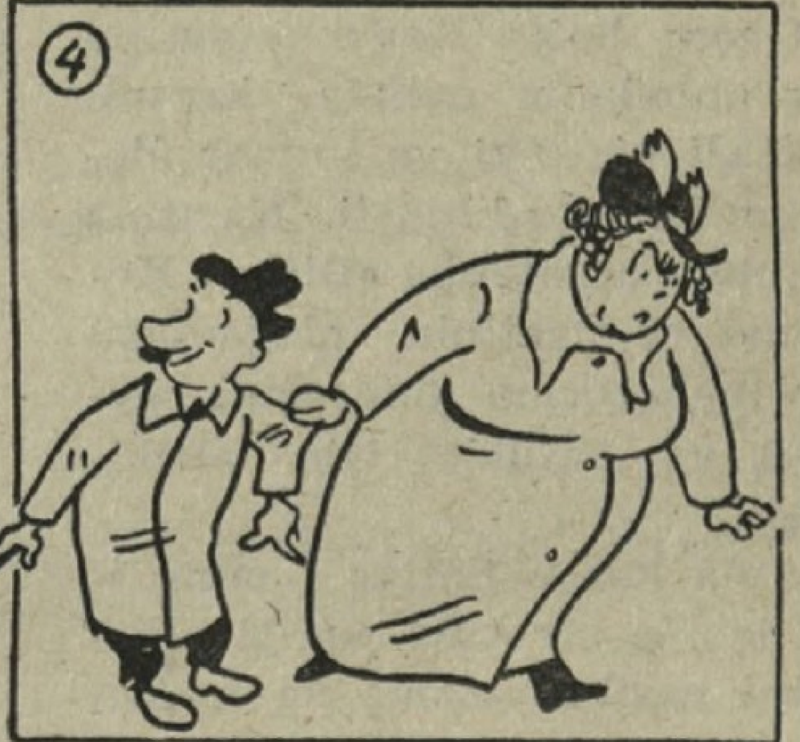
«Dün, Bayezitle Divanyolu arasında para cüzdanımı düşürdüm. Eğilip alanı gördüm. Şayet cüzdanı geri getirirse dâvacı olmıyacağım, çünkü tanıdığım bir insandır».

Ertesi gün doktor, ayni gazetede şöyle bir ilân okudu:

«İki gün evvel Divanyolunda cüzdanını düşüren baydan bizim eve teşrif ederek cüzdanını bizzat alması rica olunur.

Cüzdanı bulan tanıdık».

Heykel sergisinde!..

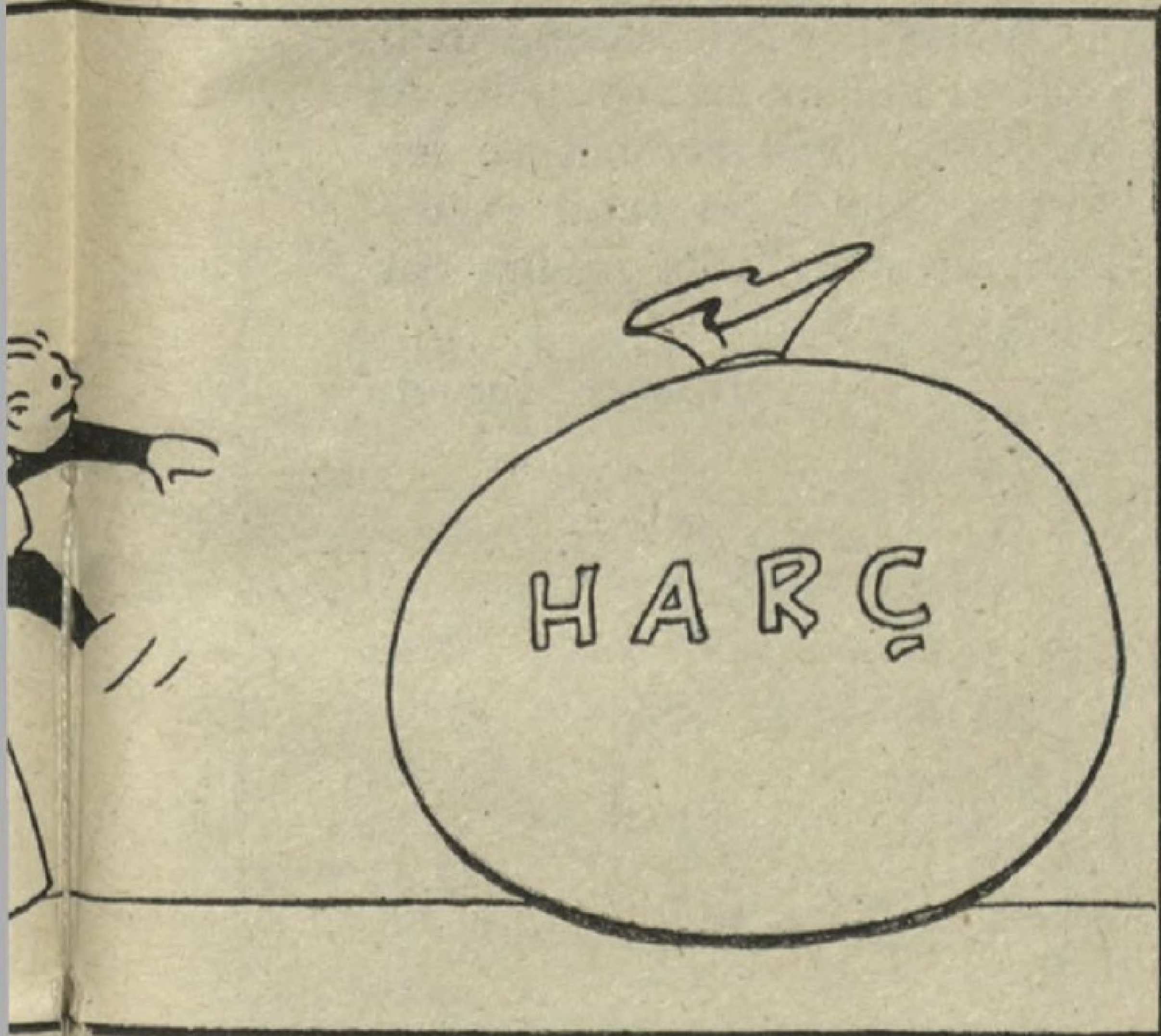
Gelir

Menderes'le yanyana görenler Kalafatı,
Der ki: Bastıbacakla sanki Tabansız gelir!

Öyle şıklaşıyor ki bazı Celâl Türkgeldi,
Gûya, ki Hollywoottan meşhur bir yıldız gelir

Razı olduktan sonra bir lokma bir hırkaya,
Bize iğne sokana bizden çuvaldız gelir!

ÇİMDİK

...bu maniayı geçemiyeceğim!...

— Boşuna bağırıp durma ya hu, o yolcu gemisi değil!..

000511

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI :

Kafesteki kuş!...

HİKÂYE

Gece Gelenler

Kadri Becerikli o gün dairede saatlerin nasıl geçtiğini bilemedi. Akşam yaklaştıkça içindeki heyecan büyüyordu. Sabahleyin vazifesi başına gelince masasının üzerinde, bütün odaya parföm kokusu saçan pembe bir mektup bulmuştu. Zarfın üzerindeki yazıdan, mektubun Süheylâdan geldiğini derhal anlamıştı. Aylardanberi peşinde koştuğu bu nefis kadın kocasının bir gün kalmak üzere Ankaraya gittiğini yazıyor ve Kadriyi o gece evine davet ediyordu.

Bu beklenmedik saadet onu mestetmişti. Fakat ilk heyecan ânı geçince gayet müşkül bir durumda olduğuna aklı erdi. Karısına bütün geceyi dışarda geçirmesini mâzur gösterecek bir mazeret bulması lâzımdı ki, bu da dünyanın en zor meselesiydi. Hele geçen hafta olup bitenlerden sonra karısı artık onun hiç bir yalanına inanmazdı.

Geçen hafta Kadri, samimî bir ahbabının evinde kadınlı erkekli bir içki ve kumar âlemine davet edilmişti. Karısına ise, mensup olduğu «Dişleri Koruma» cemiyetinin olağanüstü bir toplantısına gideceğini söylemiş ve güçlükle izin alabilmişti.

Ama karısı Safiye hanım, işin içinde bir kurt yeniği olduğunu nasılsa sezmiş ve kumar oynanan eve sabaha karşı damlıyarak Kadriyi yaka paça eve getirmişti.

Kadri o gün bugün, karısının bu işin nasıl olup da kokusunu aldığını merak eder.

Safiye hanım muhakkak ki çirkin olduğu nisbette zeki bir kadındı. O zamandan beri de kocasına hâlâ kızgındı. Onun için Kadri bu sefer ona alelâde bir numarayı yutturamıyacağını gayet iyi biliyordu.

Beri taraftan Süheylânın, bu harikulâde kadının davetine gitmemek de dünyanın en büyük aptallığıydı. Bu sefer gitmezse Kadri ondan bir daha yüz bulamazdı. Ama karısını nasıl kandıracaktı?

Safiye ondan iki yaş daha büyüktü ve güzel de değildi. Kadri onunla zenginliği için evlenmiş, Safiye ise Kadrinin yakışıklılığına kapılmıştı. Kocasını çok sever ve kıskanırdı.

Gerçi Kadri de karısını sevmiyor değildi ama, huy bu. Gönlü güzellerden bir türlü vazgeçmiyordu...

O akşam yorgun olduğunu bahane ederek biraz erken yattı. Karısı da biraz sonra gelip yattı...

Aradan ne kadar azman geçti bilinmez, Safiye hanım bitişik odadan gelen ayak sesiyle uyandı. Zaten uykusu hafifti. Sokak lâmbasının ışığı ara kapının buzlu camına kasketli bir gölge düşürüyordu. Safiye hanım haykırmamak için kendini zor tuttu ve hemen kocasını uyandırdı:

«Kadri, Kadri, çabuk kalk, hırsız var!»

Kadri hemen yataktan fırladı. Komodinin gözünden silâhını aldı ve sessizce yürüdü. Sonra kapıyı âniden açarak,

«Kıpırdama, namussuz herif!» diye bağırdı.

Hırsız taş gibi donmuş kalmıştı. İçine antika gümüş takımlarını doldurmakta olduğu torbayı yere bıraktı. Safiye hanım korkudan titriyerek kocasının arkasından hırsıza bakıyordu. Hırsız gençten, eli yüzü düz gün bir adamdı. Ağlamaklı bir sesle:

«Ayağını öpeyim, abi, bırak beni,» diye yalvarıp duruyordu. Kadri:

«Sus köpoğlu!» diye bağırdı. «Ben şimdi sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm. «Tabancayı Safiye hanımın tir tir titriyen eline sıkıştırdı ve, «Bir dakika ben sırtıma bir şey geçireyim, sen herife dikkat et,» dedi.

Biraz sonra Kadri giyinmişti. Hırsız önde, o arkada çıkarlarken karısına:

«Karıcığım, sen kapıyı kilitle, sakın dışarı çıkma, benim ne zaman geleceğim artık belli olmaz,» diye tembih etti.

Safiye hanım ise perişandı. Dışarı çıkmak şöyle dursun, korkudan kımıldıyacak hali yoktu.

Hırsız önde, Kadri arkada dışarı çıktılar. Köşeyi döndükleri zaman Kadri hırsızın koluna girdi ve:

«Tebrik ederim, Hasan,» dedi, «rolünü mükemmel oynadın. Artık sabaha kadar rahat ve serbestim. Haydi bir taksi çağıralım. Senin evin de nasılsa Süheylâya yakın... »

Hüsniye Kuruntu

000512

İstanbulun Eski Antikaları

Gradodan alınmadır:

Molla bey!.. Ama, ne Molla bey..... Senelerce taşra kadılıkl'arında bulunmuş, nihayet İstanbul mahkemei şer'iyelerinden biri ne postu sermişti. Fakat Molla bey, eksik krat numaralarından değildi. Öyle mahkeme imiş, dâva imiş, muhzırmış, mübaşirmiş, birine kulak asmaz, bir pula satın almaz. Hülâsa kara kaplı kitapla araları minelezel kapanmamacasına açıktır.

Nerede içki, çalgı, Molla bey orada... Tam mânasiyle hamamda kurnaya, düğünde zurnaya... Her akşam kafayı çeker, körkütük, hattâ bazan küfelik olmadan eve dönmez...

Göz kapakları şiş şiş, ense ve gerdan katmer katmer, göbek, hiç bir gebede görülemiyecek kadar hürmetli... Kısa beyaz sakalı, kallavî beyaz sarığı, Engürü sofundan cüppesi, şadakor yeleği, ile uzaktan hayli müheykel', müşekkel görünür ve yakından da öyledir.

Bir akşam pırnayı çekmiş ve hükmetmiş: Laterna! diye tuttur muş... Molla beye: Hayır! demek kimin haddine... Aranır, taranır, bir lâterna buldurulur. Meyhanede ahenk başlar.

Molla bey de coşar mı coşar!. Musikinin tesiri olacak, o akşam Molla beyi bir türlü rakı tutmu yor... İçiyor, neşel'eniyor, fakat sarhoş olmuyor...

Bu, sarhoşluğun eşref saatlerin dendir. Molla bey, işin farkında. Kalkar, lâternaya işaret eder, mey haneden çıkarlar, ama ne halde? Lâterna önde, çalıyor, Molla bey arkada, parmaklarını çıtlata çıtlata: Oooh! lar çekerek kıvırıyor. Al'ayı vâlâ ile eve doğru gidiyorlar. Bu sırada evlerden birinin penceresinden ihtiyar bir kadın başı uzanır. Kadıncağız gözlerine inanamaz. Öyle, koskoca sarıklı, beyaz sakallı bir piri fanî, lâterna çaldırarak sokak ortasında göbek atar mı?

İhtiyar kadın:

— Vah, vah! der, zaval'lı adam cağız çıldırmış!..

Molla bey bunu duyar duymaz kadına dönüp şu cevabı verir:

— Hanım, hanım, ağzını topl'a.. Ben deliliğimden yapmıyorum, edepsizliğimden yapıyorum!...

— BİR KADIN!...

— Galatasaraylı mısın, yoksa Fenerli mi?

— Görüyorsun ya, şimdilik fenerliyim!...

Şimendifer Almak

Meşrutiyet yıllarında... Şair Mehmet Akif, Bakırköyüne gidecek. Sirkeci garında bekliyor... Karşısında iki züppe konuşuyorlar:

— Monşer, hangi treni alacaksın?..

— İki trenini... Ya sen?

— Dört trenini alacağım!

Fena halde sinirlenen Akif:

— Beyler, diyor, bu trenleri daha sizin devletiniz bil'e alamadı. Haydi, biletinizi alın da nereye gidecekseniz gidin!...

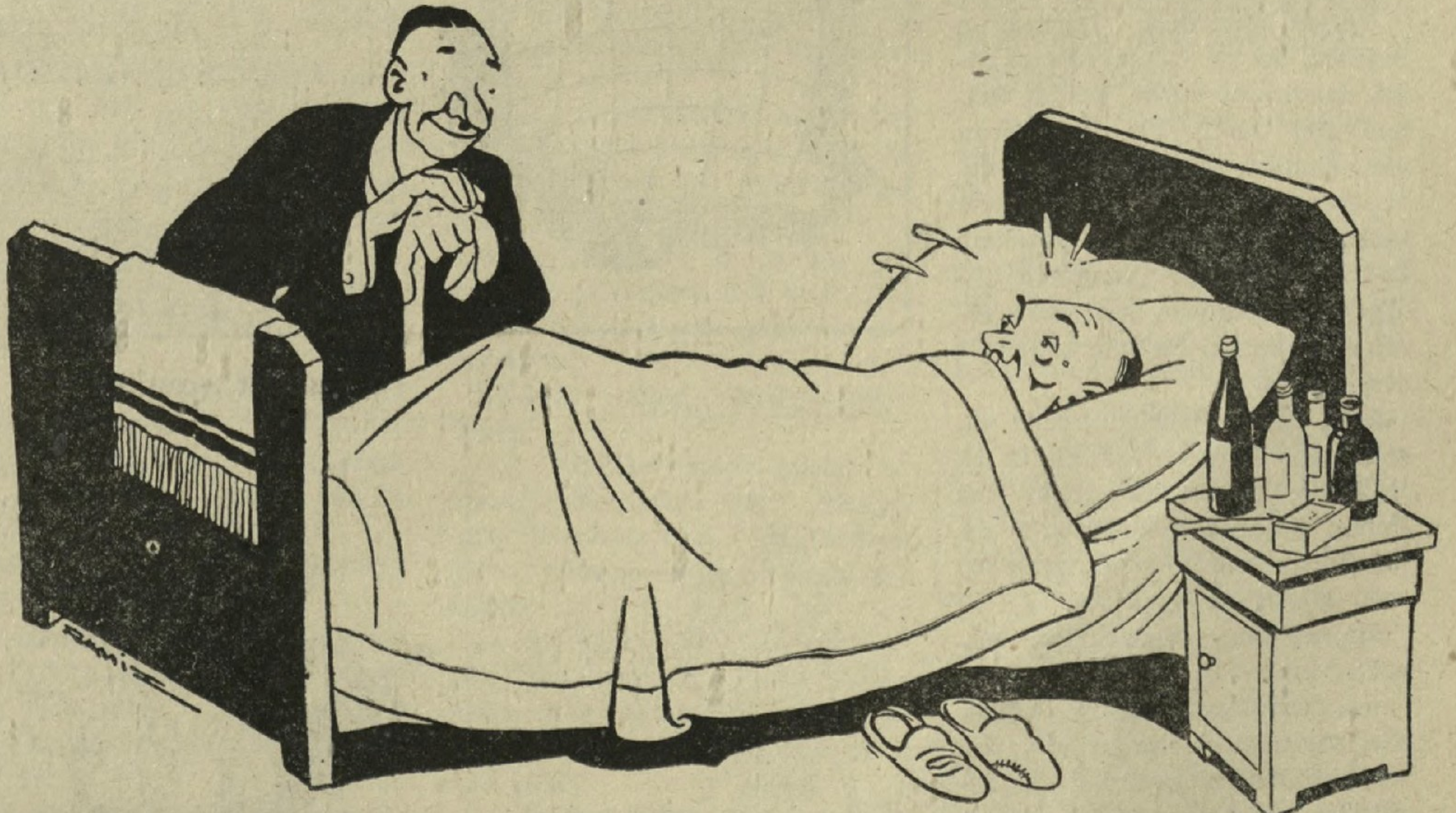
İSABET

Alâmet hanımefendi, muhterem zevciyle birlikte şapkacıya gitmişti. Lâkin bir türlü model beğenemiyordu. Nihayet, çok geniş kenarlı bir şapka üzerinde tereddütle durdu. Sonra:

— Hem modası değil, hem de yüzüme gitmiyor...

Kocası, sevinçten içi titriyerek atıldı:

— Bilâkis karıcığım, tam sana göre...

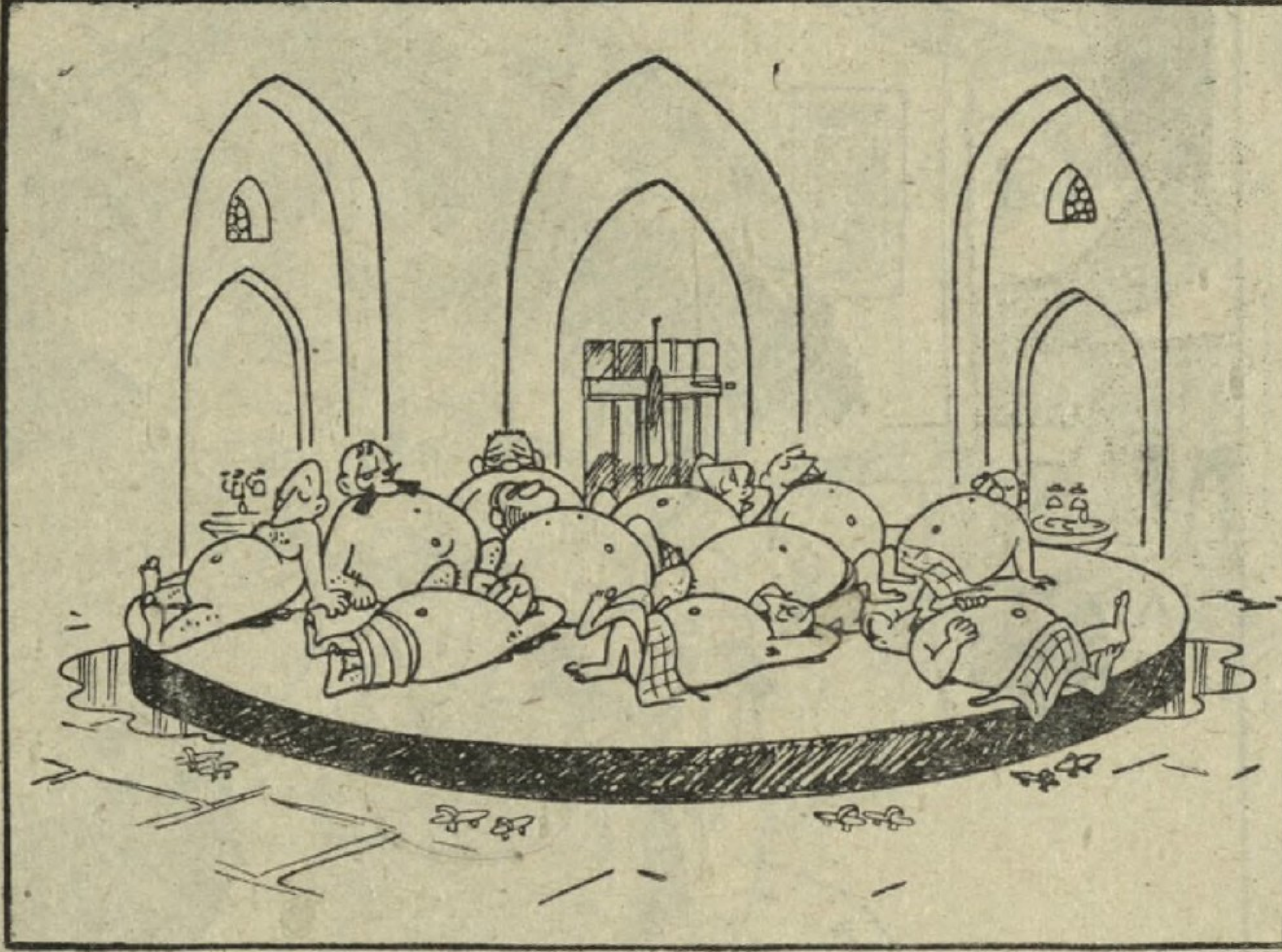
— Doktor parası yıkım, değil mi?.

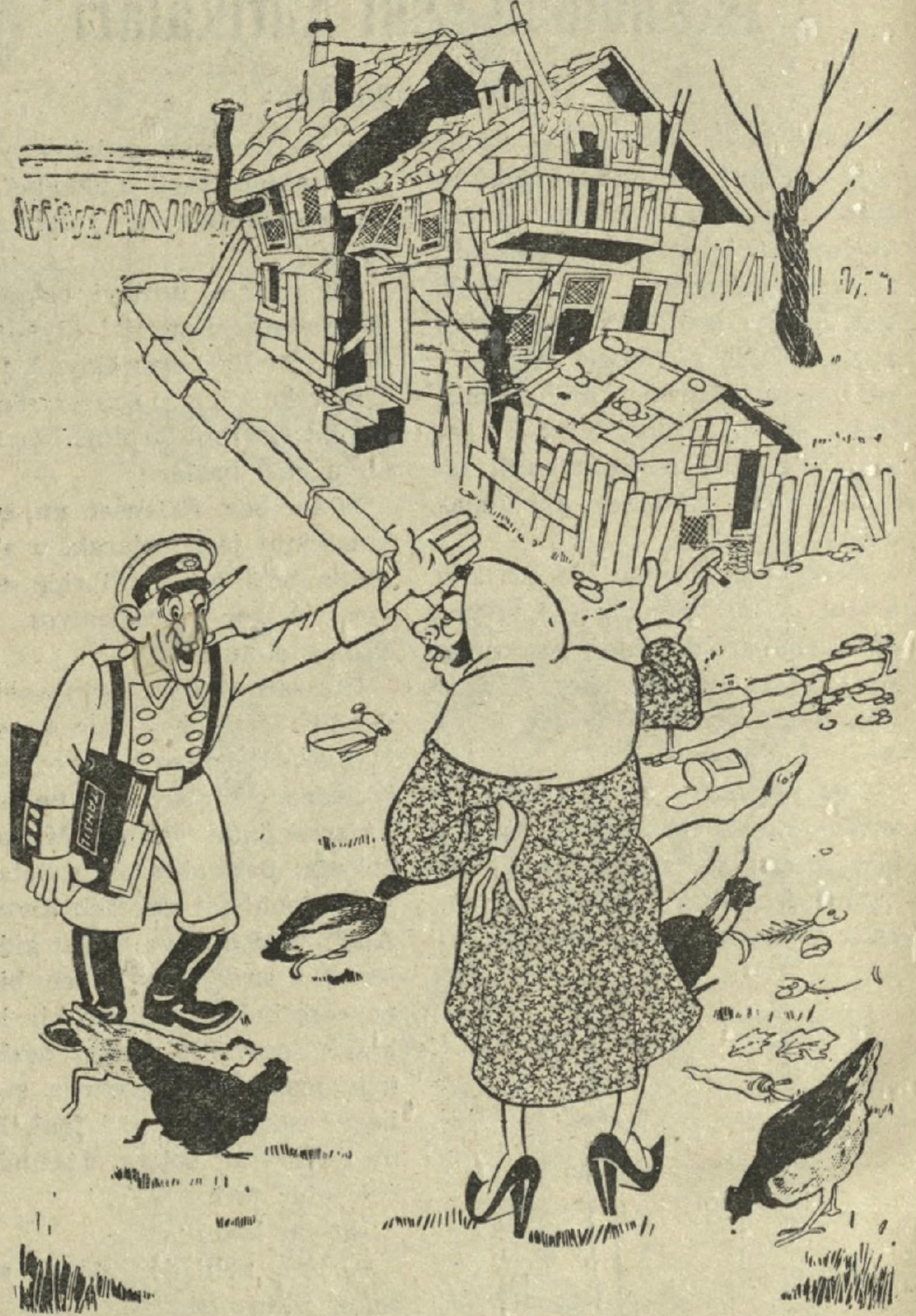
— Hayır, doktorum gayet insaflı adamdır: Mahalleye gripi ben getirdim diye iskonto yapıyor!...

000513

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

Akbabanın Yeni Müsabakası — 3

KELKAHYA

Ahmet Dikol (Cerrahpaşa):

Sayın Kelkâhya;

Size, son günlerin en acı olayını, bana tatlı tarafından anlatmanız için bu mektubu yazıyorum:

Verem Mücadele Cemiyetinin kongresine — gazetelerin yazdığına göre — Demokratlar particilik sokmuşlar... Bu ne iştir üstad?

Cevap:

Sayın okuyucum;

Anlaşılıyor ki, tam mânasiyle soyadınız «Dikol» a lâyık bir vatandaşsınız. Öyle iğri işler hoşunuza gitmiyor. Oturduğunuz yer de «Cerrahpaşa» olduğu için sağlık dâvamızla ayrıca isim yakınlığınız, mahalle komşuluğunuz da var.

Fikrimi söyleyim:

Verem Mücadele Derneğinin başında, bu işe yalnız vaktini değil, nakdini de veren, Tevfik Sağlam gibi büyük bir tıp hocası var. Onları, aziz işlerinde rahat bırakmak hepimize düşen vazifedir. Öyle iken, D. P. başkanı Bay Necmi Ateş, kongreye gitmiş ve gazetelerin yazdığına göre, karşısındaki Sağlam Generale ateş açmış!

Peki ama, ertesi güu, yine gazetelerden öğreniyoruz ki, C. H. P. idare heyetinden avukat Bay Fehmi Ataç da oradaymış. O da, etrafındakilerle beraber, ayak tepmiş, gürültüler çıkarmış...

Bu muhterem partizanlara sorsak:

— Efendiler!.. Hekim değilsiniz, hayır işlerine bağışlar yapan meşhur zenginlerimizden de değilsiniz... E, lûtfen söyler misiniz bize: Verem Mücadele Cemiyeti kongresinde ne işiniz var?

Kelkâhya

BİR ŞANS

Bir bey bir gün evvel şemsiyesini ödünç verdiği dostu ile karşılaşır.

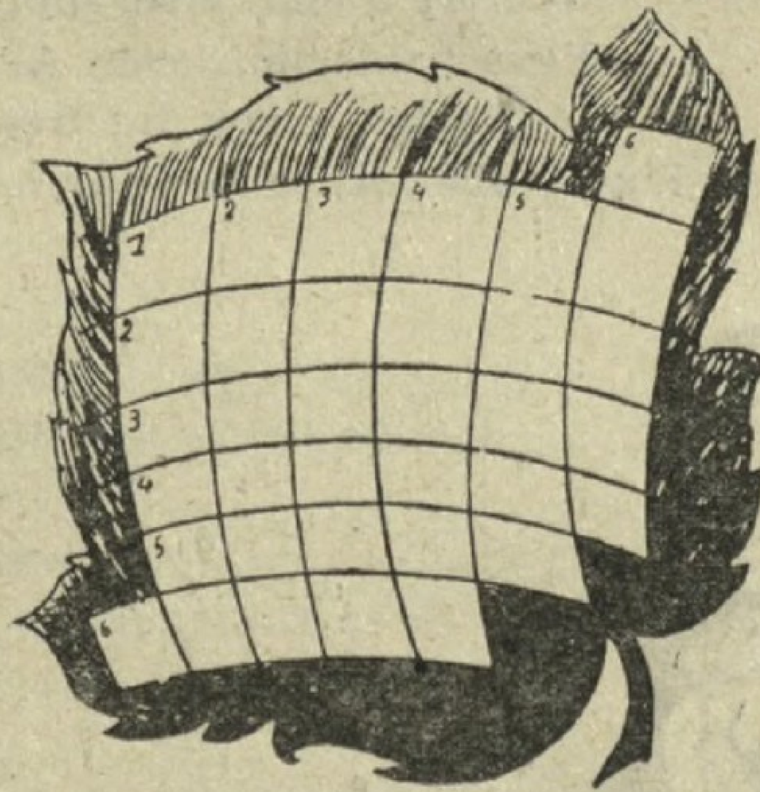
— Düşün ne şansım varmış. Bu sabah tramvaya bindim ve senin şemsiyeni kaybettim.

— Nasıl... Buna şans mı diyorsun?

— Şüphesiz, zira kendi şemsiyemi kaybedecektim ve çok üzülecektim.

Şehzadebaşı Harikzedeler Sok.
No. 35 Şehir

Adnan S. Tarlan

Akbabanın Bulmacası

Soldan sağa ve yukarıdan aşağı :

1 — Bir eğlencę yeri. 2 — Rast getirmek. 3 — Bir tazminat nevi. 4 — Efsanevi bir kuş. 5 — Bir dokuma tezgâhı parçası. 6 — Bir sofra eşyası.

GEÇEN SAYIMIZDAKİ BULMACANIN HALLİ

Soldan sağa :

1 — Makas. 2 — Ye's. 3 — Nem, Toz. 4 — Mal, Kek. 5 — Bet, Bas. 6 — Ben. 7 — Tabâk.

Yukarıdan aşağı:

1 — Temel. 2 — Not. 3 — Ay, Barfiks. 4 — Kel, Teb. 5 — As, Nazar. 6 — Leb. 7 — Takas.

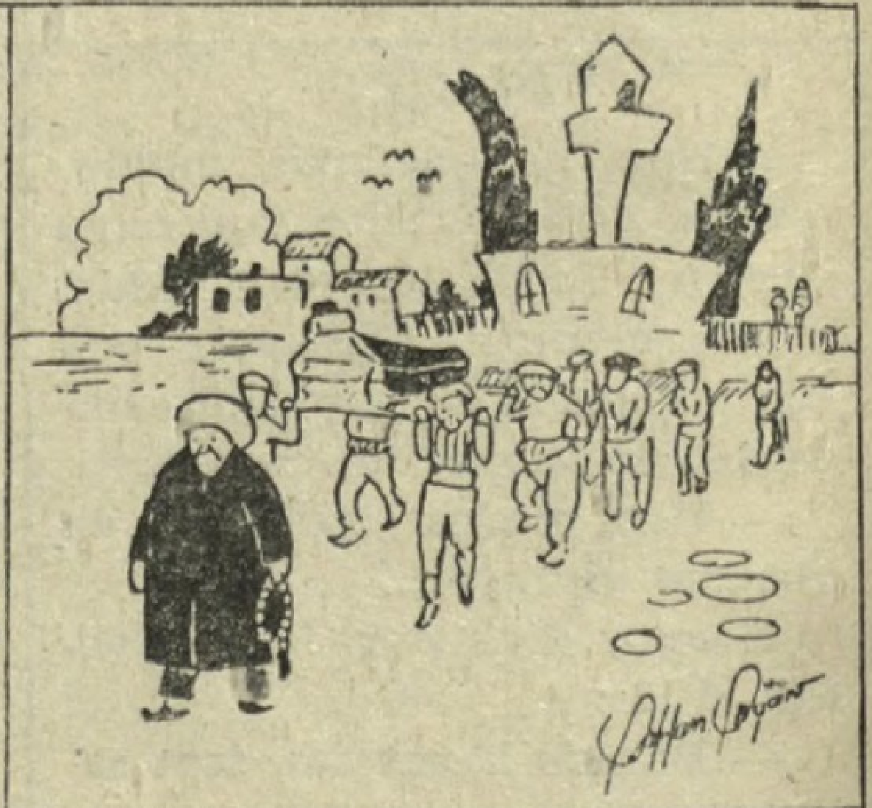
BİZİM KÖYLÜ :

Sırtta büyür...

Sırtta gelir...

Sırtta gider..

000514

BENLİ FATMA

YAZAN: HATİCE VİLDAN

Mısırdanberi hususî bir araba-ya binmemiş olan Fatma, bu lüks otomobilin geniş ve yumuşak sediri üstüne oturunca, sabahtan beri devam eden üzüntüsünün birdenbire geçtiğini hissetti. Denizden çıkarılıp atıldığı karada çırpınırken birdenbire yine denize düşüveren, hayat sahasına kavuşuveren balık gibi rahatlamıştı.

— Nasılsınız prenses?

— Teşekkür ederim, Orhan bey. Siz nasılsınız?

— Sizi görünceye kadar pek de iyi değildim, doğrusu. Bu sabahtanberi muannit bir baş ağrısı var. Ama şimdi birdenbire geçti. Siz yalnız prenses değil, her derde devasınız da.

— İltifat ediyorsunuz.

Araba, çeşit çeşit nakil vasıtasının mütemadiyen tıkadığı yollarda, duraklaya duraklaya ilerliyordu. Doktor Orhan bütün dikkatini direksiyona vermiş, gözleri ilerde, arabayı sürerken, bir yandan da, konuşuyordu.

— Beyoğluna nereye gidiyorsunuz, prenses?

Fatma, önce doğruyu söylemek istemedi. Lokantaya gittiğini söylemek (beni, yemeğe davet edin) demek gibi bir şey olacaktı. Bir yalan uydurmak daha muvafıktı.

— Bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum, dedi.

— Biçimsiz saat intihap etmişsiniz, Yoksa yemeğe mi davetlisiniz?

— Onun gibi bir şey.

— Davetin gibisi olur mu?

— Olur, tabiî. Kendi kendimi davet ettim, arkadaşlarımın haberi yok.

— Yani sizi beklemiyor.

— Hayır, sözleşmiş değiliz.

— Mükemmel. O halde benim size bir teklifim var.

— Ne gibi?

— O daveti bugün için hazfedin. Benim davetlim olur

— Nasıl olurf?

— Çok iyi olur, prenses. Tuhaf tesadüf, ben de bugün bir yere çağırılmak, yahut birini davet etmek kararındaydım. Dedim ya, bir acaip baş ağrısından muztaribim. Sinir baş ağrısı olduğu muhakkak. Çalışacak, okuyacak halde değilim. Hava almak, dolaşmak, boş oturmak, hattâ kabilse eğlenmek karariyle sokağa fırladım. Talihim varmış, size rastgeldim. İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş derler. Bugün ben hastayım, doktor da sizsiniz. Rolleri değiştirdik. Ben, gideceğim yeri henüz tesbit etmiş değilim, siz de gideceğiniz yeri tesbitte serbestmişsiniz zaten, mesele yok. Bu iki yeri birleştirir, bir arada gideriz, olur biter.

Fatma, yüreğinde garip bir çarpıntı hissetti. Kaygan bir zemine ayak basmak üzere olduğunu seziyordu.

Orhan'ın teklifini kabul etmekte kendisi için bir mahzur yoktu. Gidecekleri yer lokanta, gazino gibi umumî bir yer olduktan sonra, buna kimse bir şey diyemezdi. Yalnız, kendisine güvenemiyordu. Orhanla arkadaşlıkları tehlikeli olması muhtemel bir safhada idi. Böyle tesadüflerin, bu safhadaki münasebetleri, bir daha geri dönülemiyecek kadar uzak ufuklara sürüklediğini tecrübe ile biliyordu. Öte yandan, bir dostun bu çok normâl davetini reddetmenin de çiylik sayılabileceğini büşünüyordu. En nefret ettiği şey basit düşünceli kadın telâkki edilmekti. Bir canavardan kaçar gibi erkekten kaçan kadınlar menfuru idi. Kadınla erkek, biribirini tamamlayan bu iki mahlûk, birbirini anlamak için yaradılmıştı.

İki endişesini, bir saniyelik kısa bir zamanda içinde mukayeseden geçirdi. Teklifi reddetmenin, kendi içine verdiği tiksintiyi duymaktansa, bir tehlikeyi göze almağı tercih etti.

— Nereye gitmeği düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Dediğim gibi, hiç bir kararım yok. Size tesadüf edeceğimi bilseydim önceden bir program yapardım. Zaten karar vermek bana düşmez, siz nereyi emrederseniz oraya gideriz.

— Benim Beyoğlu lokantaları hakkında pek fikrim yok, Orhan bey.

— Beyoğlu lokantaları mı? vazgeçin efendim. Şu havanın güzelliğine bakın. Feda edilir şey mi? Boğaza gitmek lâzım bugün, prenses, Boğaza!

Fatma bu sefer hakikî bir itirazda bulundu:

— Boğaza mı? Amma yaptınız, Orhan bey! O kadar uzaklara gidemeyiz.

— Bir kere, altımızda bu araba yarken,/uzak diye bir mefhum mevcut olamaz, hanımefendi. Sonra da, Boğaz esasen uzak sayılmaz.

— Ama ben erken dönmeğe mecburum.

— Niçin?

— Feyyaz eve geldiği zaman beni evde bulmalı.

— Feyyaz eve kaçta gelir?

— Altı buçuk, yedide.

— Bulur.

— Benim daha evvel gitmiş olmam lâzım.

— Gidersiniz.

— Boğazın hangi tarafına gitmek fikrindesiniz?

— Daha bir fikrim yok. Yolda karar veririz. Mutabık mıyız, gidiyor muyuz?

— Gidelim.

— Teşekkür ederim, prenses. Bana bugün arkadaşlık etmeği kabul buyurduğunuzdan dolayı size nasıl minnettarım, bilseniz. Akşama kadar yalnız kalacağım diye korkuyordum. Benim bazan böyle korkularım vardır. Çocuk gibi yalnız başıma yatmağa gitmekten bile korkarım.

Otomobil, Fatmanın, verdiği karardan dönmesinden korkuyormuş gibi, ileri doğru hızla atıldı. Kalabalık caddelerden, bu sürati mümkün mertebe muhafaza ederek geçtiler. Sonra, dağ yolu başlayınca sürat biraz daha arttı.

Hava o gün hakikaten fevkalâde güzeldi. Masmavi gök; uzaktan ,erimiş bir zümrüt madeni gibi pırıltılı bir mavilik içinde yanan deniz, herşey, en kasvetli yüreklere bile neş'e verecek kadar etrafa güzellik saçıyordu.

Doktor Orhan, birer birer saydı:

— Gidebileceğimiz yerler arasında Yeniköy var, İstinye var, Tarabya var, Büyükdere var... Nereye emrederseniz gidelim.

— Siz bilirsiniz. Bana sormayın. Ben İstanbulun hem yerlisiyim, hem acemisi sayılırım. Hele Boğazı hemen hiç bilmem desem caiz.

— Peki, öyleyse durun bakalım. Bir defa, kalabalık yer mi istersiniz, tenha yer mi?

— Kalabalıktan hoşlanmam. Tenha yeri tercih ederim.

— Bravo prenses. Ben daha evvel söyliyecektim ama, maksadım yanlış anlaşılır diye çekindim. İkinci sual: Kırlık yeri mi seversiniz, deniz kenarını mı?

— Boğaz içi demek, deniz demektir.

— Bu da mükemmel. Boğaza giden insan balık yemeden dönerse, Boğaza ihanet etmiş sayılır. Artık, gidilecek yerin intihabını bana bırakabilirsiniz. Deniz kenarında, tenha, temiz pak bir yer biliyorum, oraya gideriz.

Otomobilde, çok ciddî iki arkadaş gibiydiler. Yüzlerinde, felekten bir gün çalmış iki gencin mâsum neşesinden başka bir ifade okunmuyordu. Biribirlerini sadece bir Boğaz gezintisi için baştan çıkarmış haşarı arkadaşlardan farksız bir tasasızlık içinde ,havai mevzulara kona kalka, otomobilin bazan delice bir tempo alan sürati ile başları döne döne gidiyorlardı.

Fatma, fazla sür'atten korktukça, Orhan takılıyor:

— Sür'at asrındayız, prenses, korkmayın, diyordu. Asrı kendimize uyduramayınca biz asra uymağa mceburuz. Babalarımızın öküz arabalariyle geçip kır safalarına gittikleri bu yollarda biz bu hızla gitmezsek, onlardan ne farkımız kalır?

— Tehlikeyi düşünmüyorsunuz ama, Orhan bey.

— Korkmayın, ben varım.

— Daha fena ya. Direksiyonda ben olsam, bu kadar hızlı gitmezdik.

— Malûm. Kadınlar, ihtiyatlı mahlûklardır. Saatte yüz elli kilometre süratle sürebilecekleri otomobil altlarında iken kağnı ağırlığıyla giderler. Sonra da, meselâ kağnıya binecek olsalar, neden yüz elli kilometre süratle gitmiyor diye sinirlenirler.

Fatma güldü:

— Yani, kadınlar tersine iş yapan kimselerdir, mi demek istiyorsunuz?

— Ha şunu bileydiniz. Kadın demek, hep tersine iş yapan mahlûk demektir, prenses. Affınıza sığınarak söyliyorum, ama, hakikat bu merkezdedir.

— Çok insafsızsınız, Orhan bey. Kadınlar hakkındaki bu düşmanca fikirlerinizin sebebini öğrenebilir miyim?

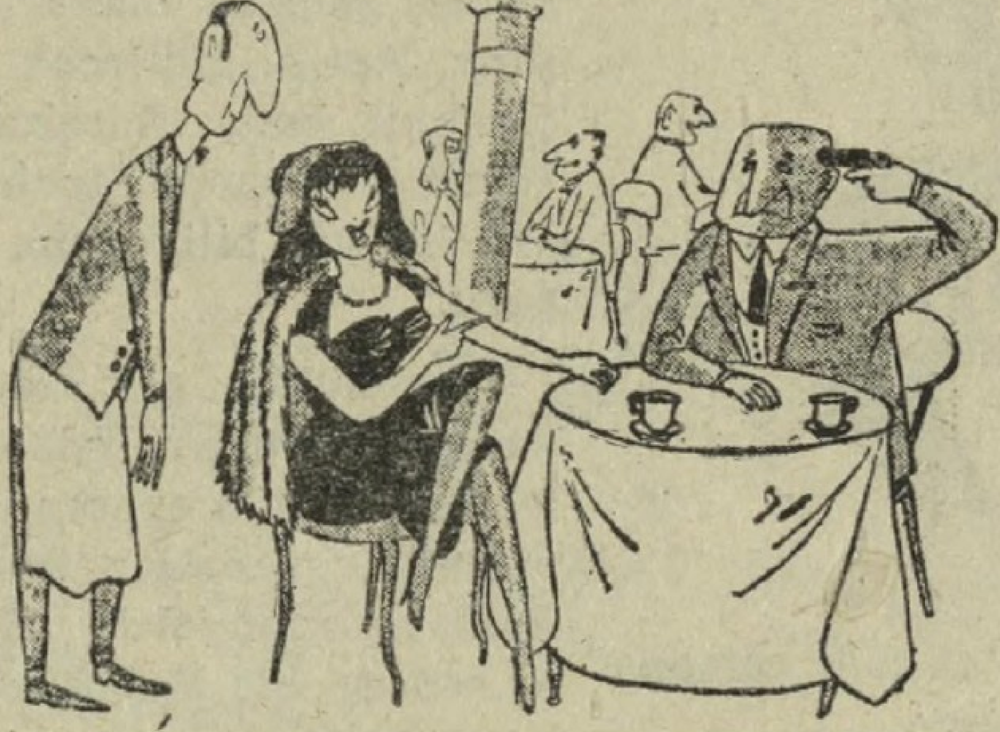
Orhan, bir elini havaya kaldırdı, sözünü müdâfaa etti:

— Kat'iyen düşmanlık değil, prenses. Sadece bir müşahede. Bakın, sözümü size isbat edeyim. Kadınların erkeklere nazaran tersliği daha doğuştan başlar. Tıbben sabittir ki oğlan çocuk dünyaya yüzükoyun gelir, kız çocuk arka üstü. Bu, birinci terslik.

(Devamı var)

000515

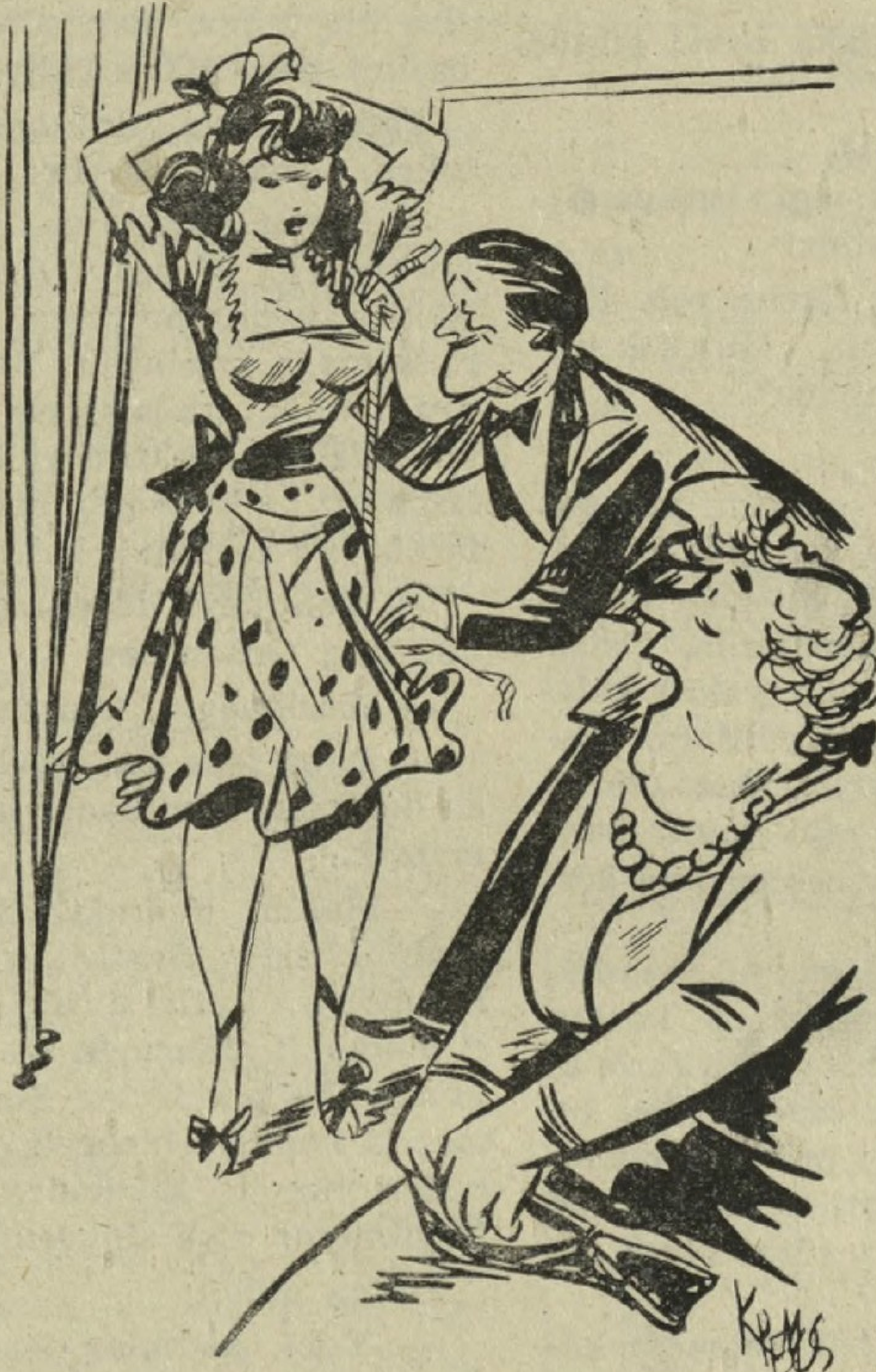
— Çabuk baydan hesabı al!...

— France Dimanche —

— Şansımız varmış, evdeler!...

—İci Paris —

— Tuhaf şey, benim ölçüm seninkinden daha uzun sürdü anne ..

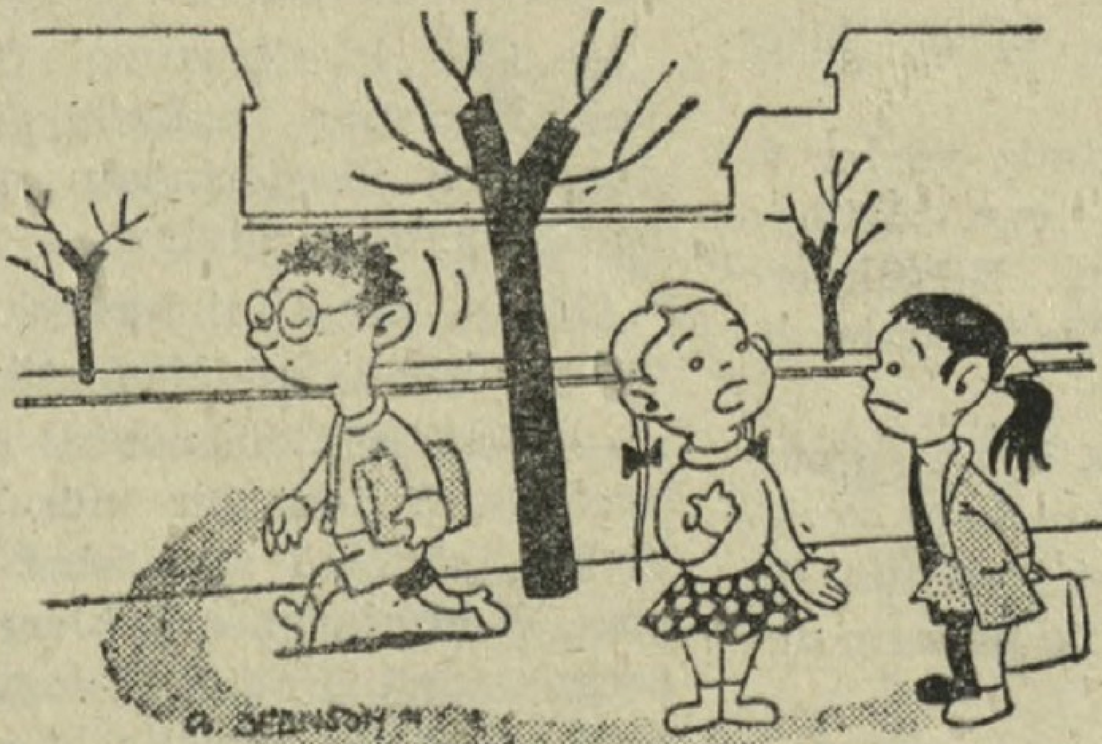
— Evet kızım, senin yaşındayken benimki de öyle sürerdi!...

— İl Travaso —

YAZISIZ!...

— Le Hérisson —

— Bir defacık olsun yüzüme bakmadı...

— Kendini ilme vermiş!...

— İci Paris —

MASKELİ BALODA :

— İçinizde incir yaprağı kaybeden var mı?.

— İci Paris —

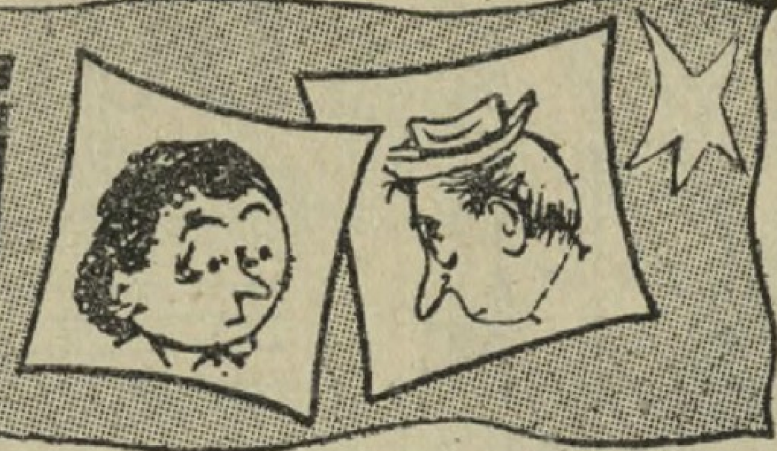

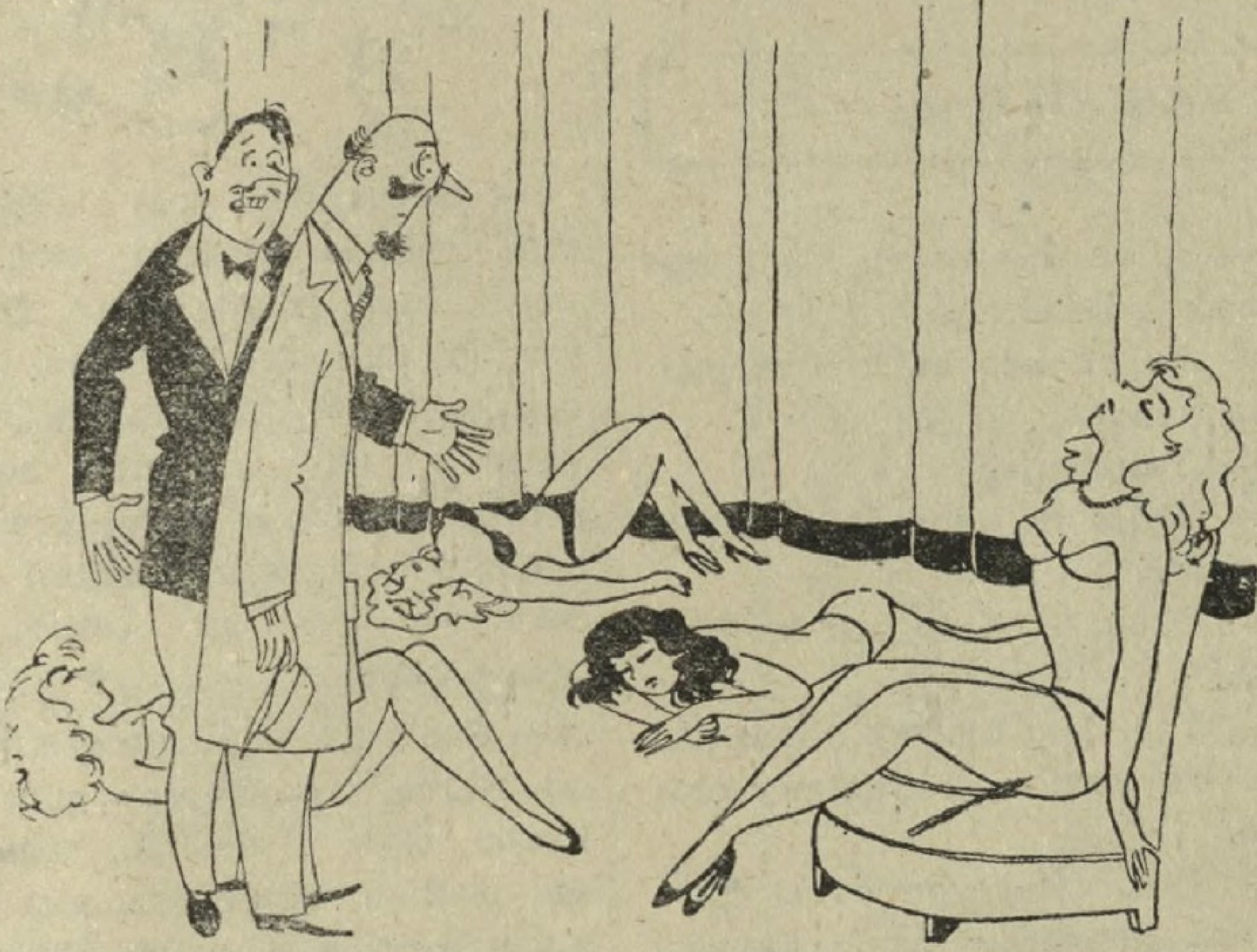
Yazısız!..

— İl Travaso —

000516

KARİKATÜRLERİ

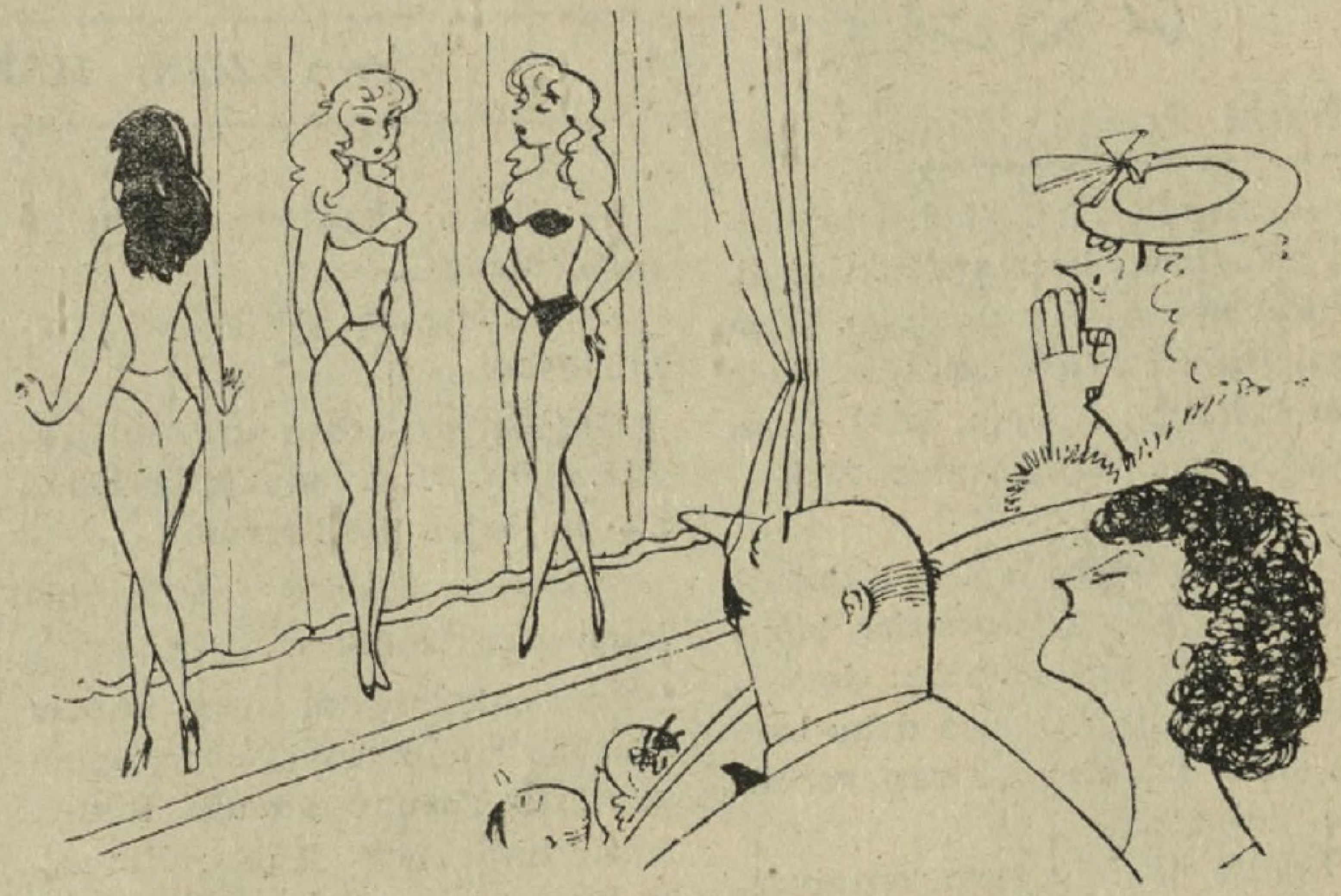

GÜZELLİK MÜSABAKASINDA :

— Bunlar seçilmedikleri için bayıldılar... Bu da seçildiği için!.

— Ici Paris —

GÜZELLİK MÜSABAKASINDA :

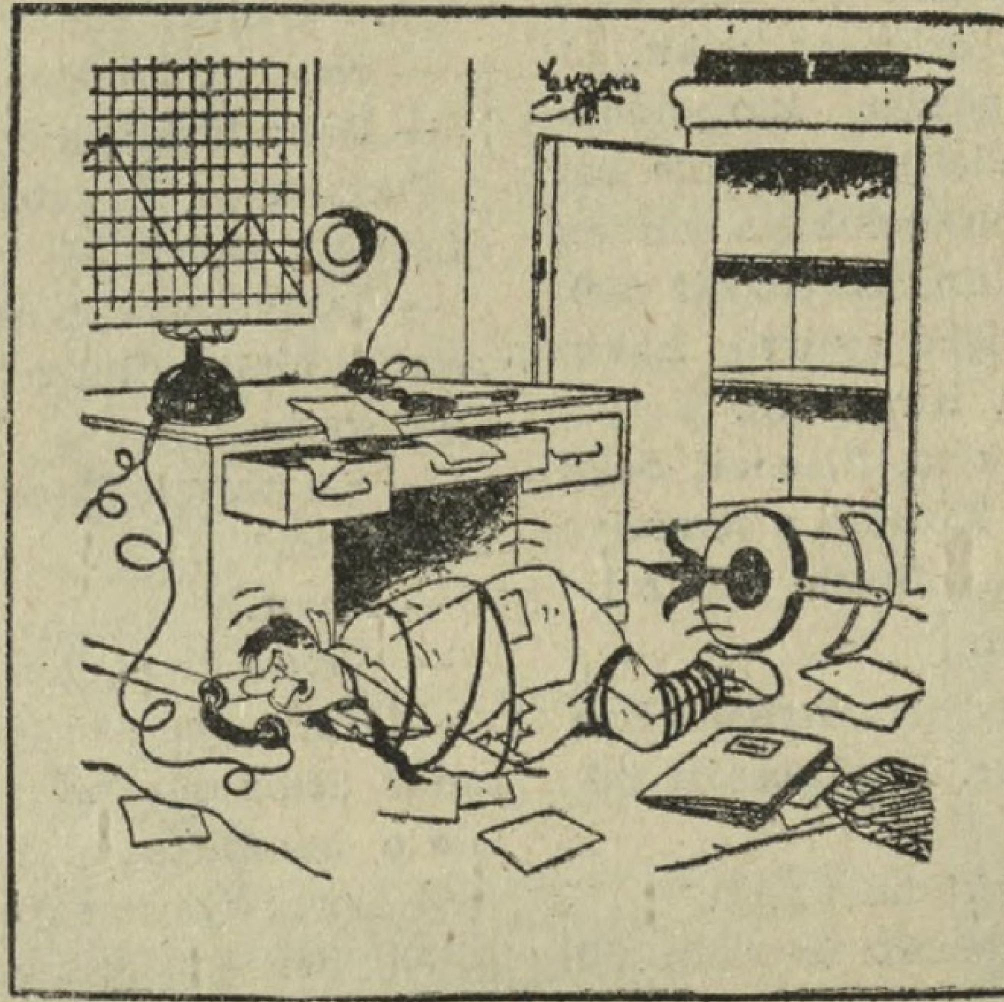
— Süzaaaan!.. Biraz fıkırda!..

— Ici Paris —

Gelin — Oh... Beşik almayı unuttuk!

— Ici Paris —

— Alo, ben Ahmed... Amed... Acıdaki A, hazindeki H, meyustaki M, eyvahtaki E, delideki D...

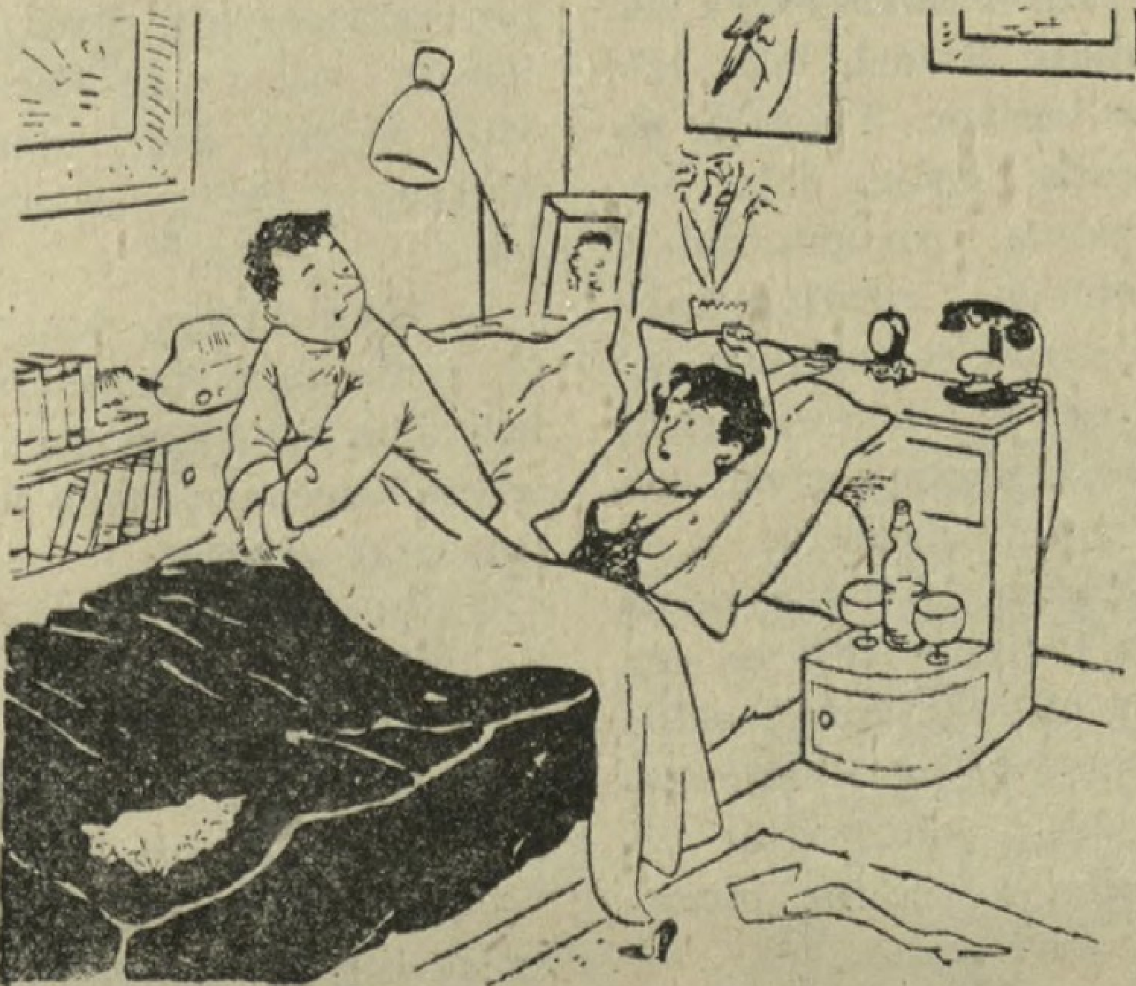
— France Dimanche —

— Vallahi biliyorum: Yine bir elbise istiyeceksin...

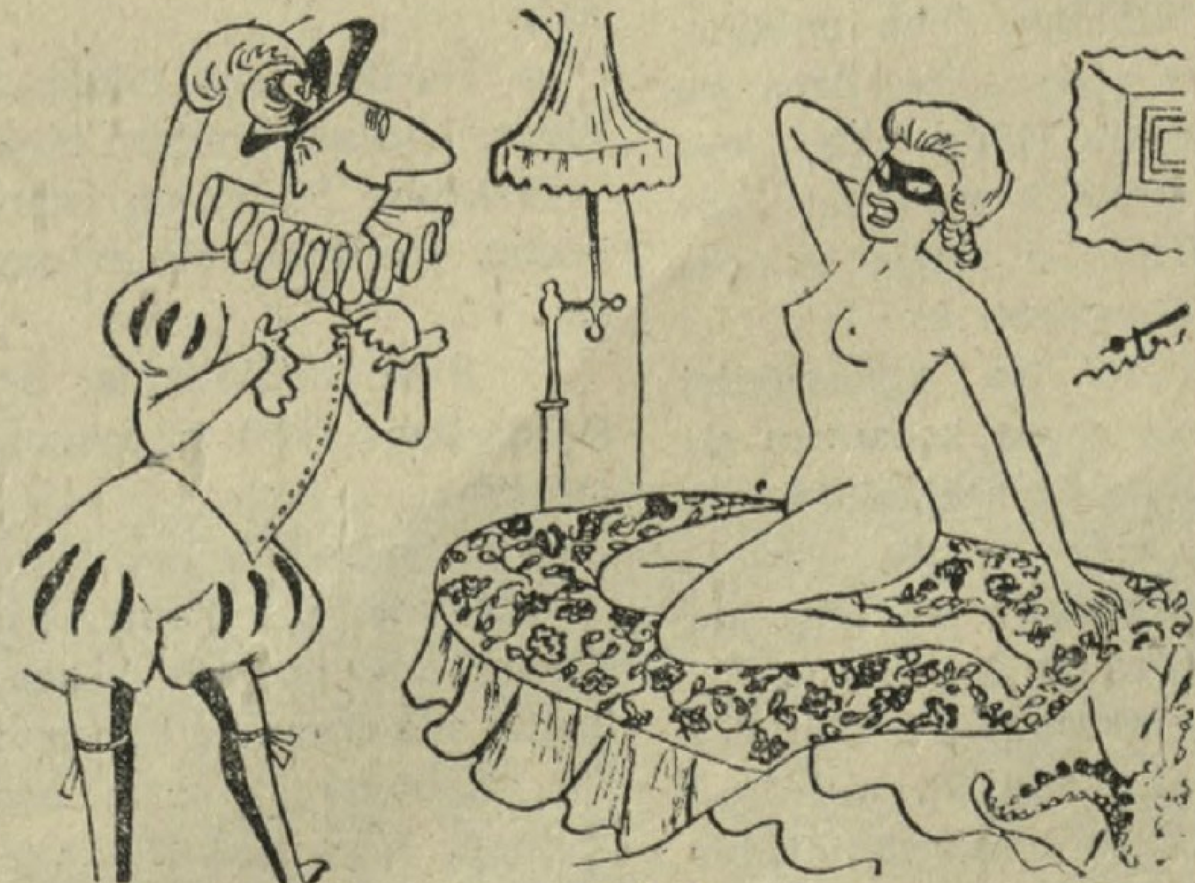
— Sus, yemin etme... Elbise değil, küpe!...

— Ici Paris —

— Yazık, ailen geceleri sokağa çıkmana izin verseydi, seni sinemaya götürecektim!...

— France Dimanche —

— Haydi güzelim, maskeni çıkar...

— İmkânı yok, sizi tanımıyorum ki!...

— Le Hérisson —

000517

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 15

— Kendisinden şüphelenildiğini anl'ayınca,, kerataya sıkı geldi. Mücevherleri alıp sıvışacak. Ken dini ma!a sahip farzediyor. Hele dur bakalım, oğlum, te!âş etme, seninle kounşacaklarımız var!

— Hazinem...

— Evet, tabii... Sizin hazineniz elbette... Yalnız, hırsızlar böyle şeylere pek hazine filân demezler de kendi dillerince daha başka adlar takarlar... Orası garibime gidiyor...

Hanife hanım cevap vermiyordu. Sadettin'in, mânasını şıpın işi anlayıverdiği pusulayı bir kere daha okumak!a meşguldü.

Birden, başını kaldırdı:

— Sadettin, sen aptalın birisin!

— Ben mi bayan?

— Evet. Sen hiç, kendi kendine mektup yazıp, sonradan oku ma!: için ağaç kovuğuna saklayan hırsız gördün mü?

— Ben görmedim, ama belki başka görenler vardır. Çünkü, aptallık yalnız detektiflere mahsus bir meziyet değildir.

— Bu mektuptaki hazine hangi hazine, biliyor musun?

— Elbette. Kör kör parmağım gözüne!

— Bu hazine, benim kızım...

— Kızınız mı?

— Tabii! Bu mektup bir aşk mektubu. Bu ağaç da, Zehra ile Nevres'in, mektup!arını içine attıkları posta kutusu. Bu alçak herifin, alenen sahip olmak istediği hazine, Zehranın tâ kendisi. Bir hazine mi çaldı, şimdi de ötekini çalmağa hazırlanıyor, alçak herif! Benim ana yüreğim, senin detektif kafandan daha anlayışlı. Çabucak seziverdim. Ama bu iş böyle devam etmez. Her şeyden evvel annelik vazifemi yapmalıyım. Gidip o al'çağı bulacağım. Ona diyeceğim ki...

— Sakın ha! Ne diyeceğinizi bilmem ama, sonra kocanızın size ve bana ne diyeceğini tahmin ediyorum...

— İcabederse bu ırz düşmanı herifi öldürürdüm de..

— Gazeteler yazarlar. Turistik palas sahibi Abdullah beyefendinin eşi Hanife hanımefendi, bir profesyonel dansörü vurdu. Hem de pastırma kra!ının huzurunda diye isminizle, resminizle birinci sayfada yer al'ırsınız.

— Olsun. Kızımın felâketini görmektense...

— Kızınız da işte geliyor, hanımefendi.

Gerçekten, Zehra uzaktan gözükmüştü. Hızlı adımlarla kameriyeye doğru ilerliyordu.

Sadettinle Hanife hanım, bir köşeye saklandılar.

Zehra, kovuğunu posta kutusu diye kullandıkları ağacın yanına ge!mişti. Kolunu kovuğa soktu.. Yüzü birdenbire değişti. Kovukta hiç bir şey bulamamış, canı sıkı!mıştı. Bir lâhza tereddütten geçirdi. Sonra, cebinden bir zarf çıkardı, dudaklarına götürdü, onu kovuktan içeriye bıraktı, uzaklaştı. Giderken bir kaç defa dönüp dönüp arkasına baktı.

Genç kız, gözden kaybolduktan sonra, Sadettin'le Hanife hanım, saklı bulundukları yerden çıktılar. Sadettin, kovuktaki mektubu almak için seğirtti. Lâkin Hanife hanım itiraz etti.

— Dokunmayın. Size ait değil bundan ötesi. Kızımın o serseriye neler yazdığını bilmek yalnız benim hakkımdır.

— Öyle olsun, hanımefendi. Ben ince adamımdır. Düşüncenizi takdir ediyorum.

Zehranın mektubu şu idi:

«Bana dedikleriniz üzerinde düşündüm.

«Sizin gibi, ben de her şeyi göze almış bul'unuyorum. Fakat sizden yirmi dört saatlik son bir mühlet istiyorum.

«Biraz daha sabır ve metanet. Benim de bunlara ihtiyacım var.»

Hanife hanım rahat bir nefes aldı.

— Herife (sen) demiyor (siz) diyor. İşin asıl mühim tarafı bu...

Mektubu Sadettine uzattı. Detektif, mektubu okuduktan sonra:

— Evet, dedi. Ama, ara sıra siz de bana (siz) diyorsunuz. Gel gelelim...

— O başka, bu başka.

— Neyse. Biz işimize bakalım. Mücevherlerinizi bir kaç saat içinde meydana çıkarmamız lâzım. Zaman çok kısa. Ama öte yandan, kızınızı bu Nevres denilen herifin elinden kurtarmak için en az yirmi dört saat vaktimiz var. Bana itimat buyurun.

Hanife hanım omuz silkti.

— All'ah için doğru, dedi, size itımat edilebilir!

— Ya bu işin hakkından gelirim, yahut...

— Yahut ne?

— Yahut da bana Sadettin demesinler.

— Demezlerse bir şey mi olur sanki?

— Yoo! Hiç bir şey olmaz. Ama, ben ismimi kaybetmiş olurum.

— Ben mücevherlerimi kaybettim. Şimdi de kızımı kaybetmek tehlikesi var. Sen ismini kaybetmişsin, o da dert mi sanki?

— Hiç merak etmeyin, hanımfendi. Kayıp mücevherleri bulacağım, kızınızı kurtaracağım.

— Nesıl yapacaksınız bu işleri?

— Daha farkında değilim...

Turistik pal'as detektifi bir an düşündü, sonra: —

— Dünyaın en büyük polis hafiyesi kimdir, biliyor musunuz? diye sordu.

— Şarlok Holmes mi? Arsen Lüpen mi?

— Hayır.

— Yoksa zatiâliniz misiniz?

— Hayır, ben de değilim. Tesadüf dediğimiz bir şey var ya, işte o, hanımefendi! Ben ona güveniyorum. Onun sayesinde, evel Allah, her şey yoluna girecek.

— Zaten işimizin Allaha kaldığı bell'iydi. Dur bakalım. Akacak kan damarda durmaz.

★

Ziyafet saati yaklaşıyordu. Palasın içinde, mutaddan fazla bir faaliyet göze çarpıyordu. Garsonlar, vızır vızır oradan oraya dolaşıyor, müdür Rafael, telâş için de emirler veriyor, Sadettin, elleri arkasında, kaşları çatık, başı eğik, zabıta romanlarındaki detektif rolünde, etraftan koku almağa çalışıyor, sal'onlardan geçiyor, antirede gözüküyor, merdiven başlarında mola veriyor, koridorlarda geziniyordu.

Pastırma kralı ile karısı, odalarında biraz istirahat ettikten sonra, aşağı inmişlerdi. Şimdi salonda, Abdullah bey ve Hanife hanımla karşılıklı oturmuşlar, ziyafet saatinin gel'mesine intizaren sohbet ediyorlardı.

Lâf dönüp dolaşıp, Mister Yohan'ın Amerikadaki muvaffakiyetlerine gelmişti.

— Gayseriden yola çıhtığım gun cebimde iki tene sarı lira vardı, diye anlattı. New York'a vardığımda o ikinin üstüne sekiz daha gatmıştım. Nasıl ittim de gattım, artıh onun orası neğine gerek. Amerigaya vardım, sucuk kralının adresesini neğini sordum, verdiler. Oğa gettim, bir pata çahtım:

«— Sen buranın sucuh gralıymışsın, didim, sağa Gayseri gulü getirdim, biyo! yi de bah, beğenirsen usulünü öğreteyim, yap yap sat, milyon gazanırsın» didim.

Bi yük guş gonü de getirmiştim. Herife bi dilim uzattım. Dadına bahamadı, gohusundan düşüp bayıldı. İşte o gun benim talihim de guldü. Ceridelere ilân verdim, gohusunun gozelliği sucuk gralını bayıltan Gayseri gulü dıye. Elimdeki bi yük guş gonü şıpadanah tuğendi. O sermaye ile, işe başladım, o gun bo ğun Amerigalı!ara satmadığım bastırma galmadı. Bu iş Ameriğada biraz sıhıntıl'ı oluyor, neden dirsen, eşşeği az da okuzi bol. Neyse, idare edip gediyoruz işte. Ara sıra da, hokümatin açtığı gapalı zarfla açıh eksiltme munagasalarına giriyorum. Adıma gral dediler, çıhtılar. Aslına baharsan eşşeklerin, okuzlerin grallığı ama, fena değel hani!

Mec!iste hazır bulunanlar hep bir ağızdan (estağfurul'lah) ı bastırdılar . Buna yalnız, bayan Higgins iştirak etmedi. Kocasının, durup dururken, kendisine eşekler kralı rütbesini tevcih edişine fena hal'de canı sıkılmıştı.

Pastırma kralına, ateş saçan bir bakış fırlattı. Mstr. Yohan.. içinden (ulan sahiden eşşeklik ettik galiba) dedi, sonra, devirdiği çamı yerine oturtmağa çalıştı:

— Eşek dirsem, Amerigan eşeği, tabii, dedi. Öranın eşekleriynen okuzleri bizim Ta!asın eşeklerine benzemez. Onun için başl'arına gral seçerler.

Hayganoş, pastırma kralının, kırdığı potu düzeltmeğe uğraştıkça, daha fazla çıkmaza girdiğini görüyordu. Bahsi kısa kesmek için müdahale etti:

— Bay Yohan, eşek lâfından başka edecek lâf kalmamıştır? Bunda seni herkes pastırma kralı deye bellemiştir, adını değiştirmek istoorsun? (Devamı var)

000518

Ankara Sigorta

Emniye ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603

Santral: 24815

Telgraf: ANTAS

İSTANBUL

AKBABA Cilt Kapakları

★ En iyi kumaş...

★ En iyi işçilik...

★ Zarif, sağlam ve yaldızlı .

Fiatı

3

Lira

Birnci ve ikinci cilt kapaklarımız hazırdır.

Akbaba Gazetesi

Nuruosmaniye Cad. No. 57

İSTANBUL

Tel: 21811

LOEWE OPTA

Aydabir Mecmuasının tertip ettiği piyangoda radyomuzu kazanan talihli **Bn. Hilkat Ataker,** Devlet Demiryolları Hereke İstasyon Şefinin kızı

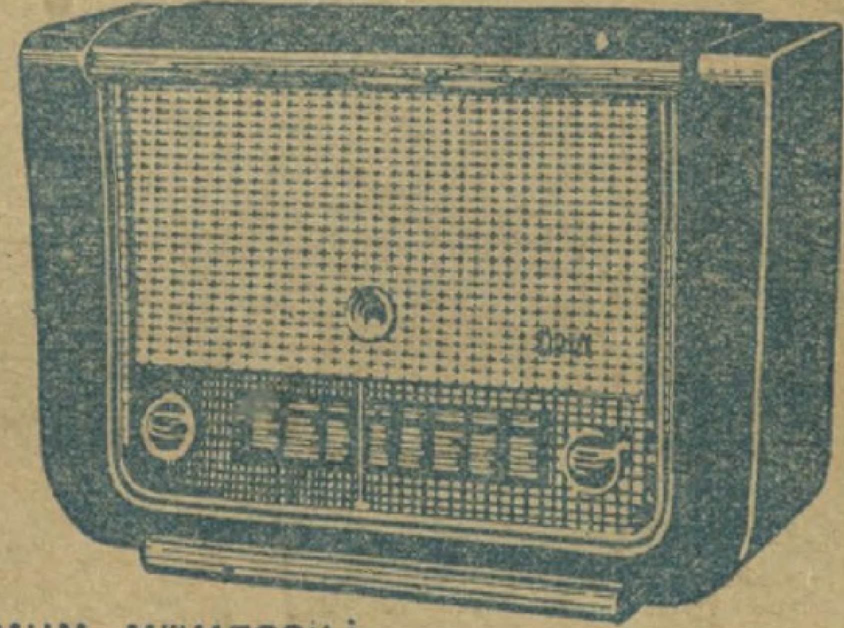
İstasyon bulmayı kolaylaştıran SİHİRLİ GÖZ lâmbası sayesinde kısa dalga alış kabiliyeti eşsiz olan bu fevkalâde zarif ve elle cilâlanmış ceviz mobilyalı

Hârika Alman Radyolarını Görünüz ve Dinleyiniz.

MODERN Reklâm

SONAT Modeli:

5 Lâmba. 4 dalga

TÜRKİYE UMUM MÜMESSİLİ :

AYKUT KOMANDİT ŞİRKETİ

Galata, Bankalar Caddesi, 59 - Telefon : 41378

TURAL ÖKSÜRÜĞÜ KESER

Bütün ağrılara karşı

Kininli

GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR.

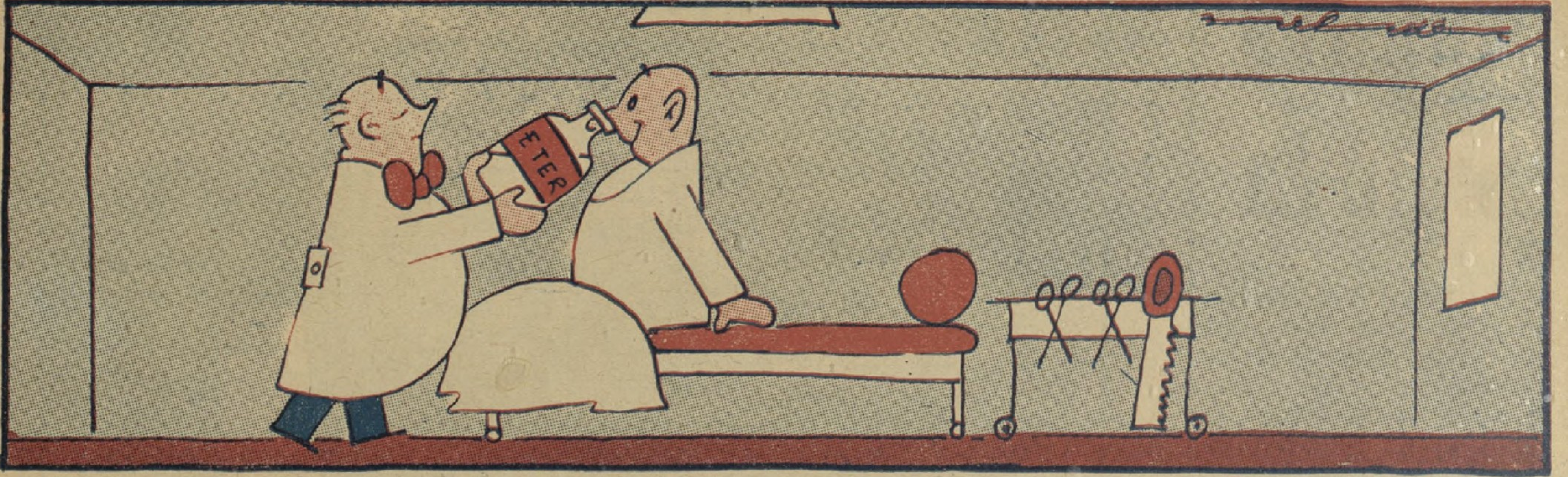

133

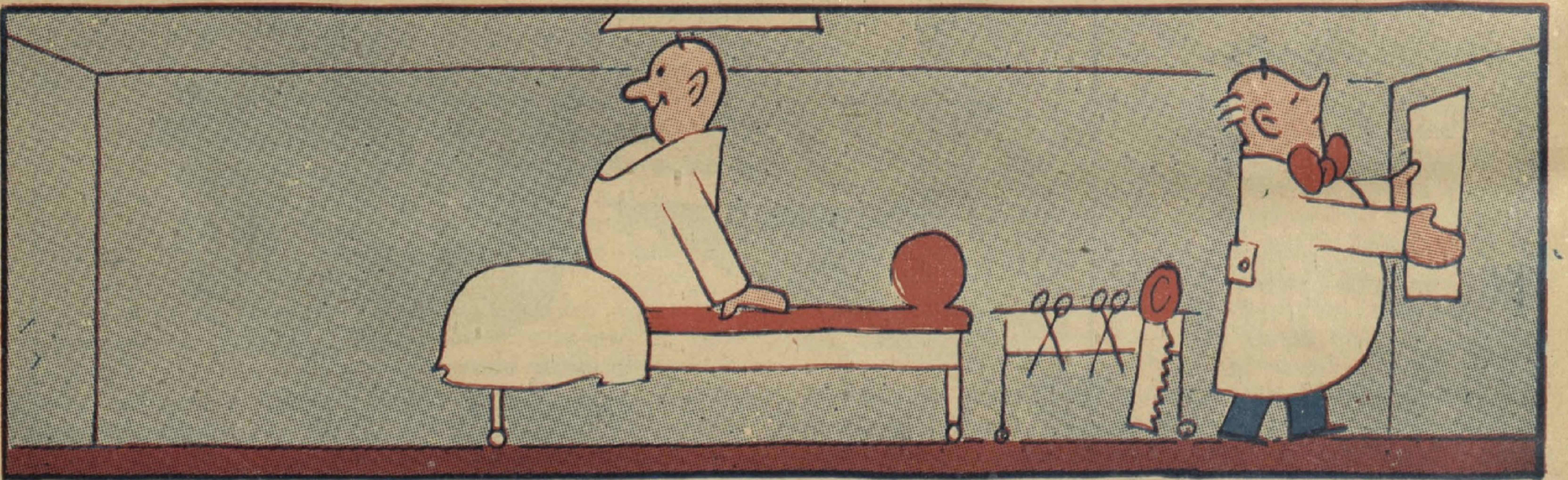
faal

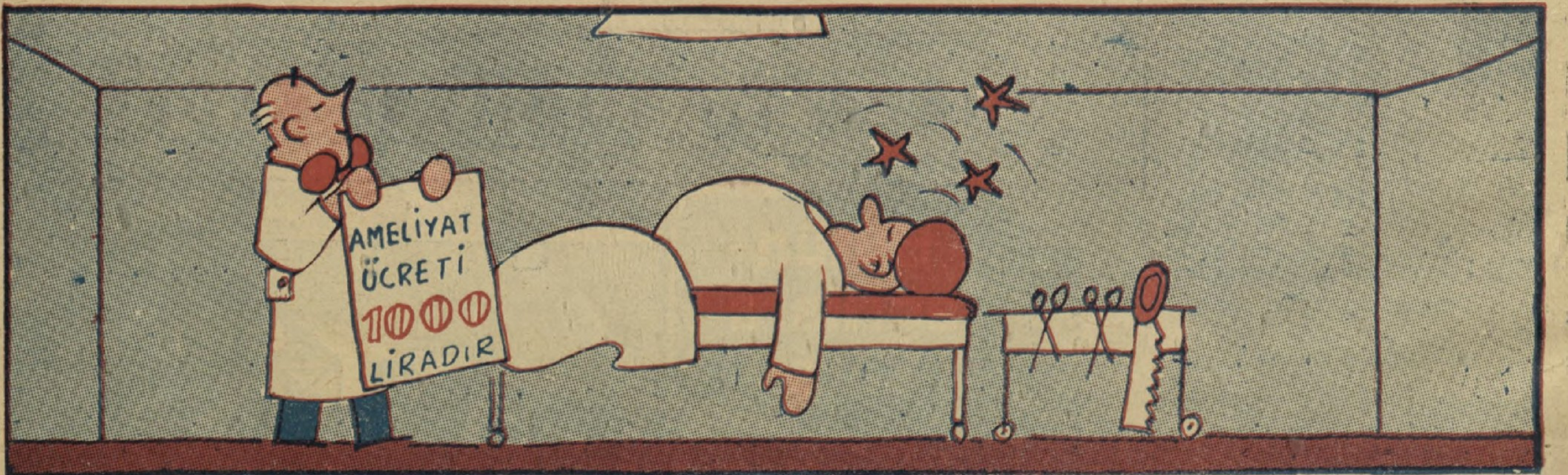
000519

AKBABA

Üstat Operatör

000520